



AVİM

Türkmeneli İşbirliği ve Kültür Vakfı
AVRASYA İNCELEMELERİ MERKEZİ
CENTER FOR EURASIAN STUDIES

28 OCAK AİHM PERİNÇEK - İSVİÇRE DURUŞMASININ IŞIĞINDA TÜRK-ERMENİ SORUNU



3 Şubat 2015, Ankara



Türkmeneli İşbirliği ve Kùltür Vakfı
AVRASYA İNCELEMELERİ MERKEZİ
CENTER FOR EURASIAN STUDIES



28 OCAK AİHM PERİNÇEK-İSVİÇRE DURUŞMASININ IŞIĞINDA TÜRK-ERMENİ SORUNU

03 Şubat 2015, Ankara

AVRASYA İNCELEMELERİ MERKEZİ (AVİM) KONFERANS KİTAPLARI No: 13

EDİTÖR

Hazel ÇAĞAN - Turgut Kerem TUNCEL

ÇEVİRİ

Ali Murat TAŞKENT

DÜZELTİ

Hazel ÇAĞAN - Ali Murat TAŞKENT

FOTOĞRAFLAR

Hazel ÇAĞAN

TASARIM

Ruhi ALAGÖZ

BASIM TARİHİ

Mart 2015

BASKI

Neyir Matbaacılık

Matbaacılar Sitesi 35. Cad. No: 62

İvedik-Yenimahalle / ANKARA

Tel: 0 312 395 53 00 - **Faks:** 0 312 395 84 20

Bu rapor için tavsiye edilen atıf şekli aşağıdaki gibidir:

Avrasya İncelemeleri Merkezi, *28 Ocak AİHM Perinçek-İsviçre Duruşmasının Işığında Türk-Ermeni Sorunu*, Ankara: AVİM Yayınları, 2015.

Copyright © Avrasya İncelemeleri Merkezi (AVİM)

©2015 Her hakkı saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü izinsiz kopyalanamaz, dağıtılamaz ve çoğaltılamaz. AVİM yayınlarını edinmek için www.avim.org.tr adresini ziyaret ediniz.

AVİM HAKKINDA

Avrasya İncelemeleri Merkezi (AVİM), Ankara merkezli bağımsız ve kâr amacı gütmeyen bir düşünce kuruluşudur. AVİM'in amacı araştırmacı, akademisyen, gazeteci, siyasi karar verici ve diğer ilgili kesimlere, Türkiye için stratejik önemi olan AB, Balkanlar, Geniş Karadeniz Bölgesi, Kafkaslar ve Orta Asya'daki güncel siyasi gelişmeler hakkında geniş ve derinlikli perspektifler sunmaktır. Bu sayede, değişen küresel jeopolitik bağlamda Türkiye'nin karşı karşıya olduğu sorunlar ve fırsatları anlamaya katkı sunmayı hedeflemektedir. Türkiye'nin jeopolitik pozisyonu, Avrasya bölgesiyle beraber, bu bölgenin iki kilit noktası olan Kafkasya ve Balkanlar'a büyük dikkat gösterilmesini gerektirmektedir. AVİM bu nedenle, çalışmalarında Kafkasya ve Balkanlar'a özel bir önem vermekte, bu çerçevede Türk-Ermeni ilişkilerine bilhassa ilgi göstermektedir.

Avrasya Bölgesi üzerine çalışan farklı görüş ve bakış açılarına sahip uzman ve akademisyenler arasında entelektüel fikir alışverişini sağlayan bir iletişim ve işbirliği ağı inşa etmek AVİM'in başlıca hedeflerindedir.

Bu çerçevede AVİM, akademik araştırmalar yürütmekte ve ulusal ve uluslararası resmi ve sivil toplum kuruluşları, bağımsız araştırma enstitüleri ve üniversitelerle iş birliği yapmaktadır. Merkezimiz, orijinal araştırmalara dayanan kitap ve raporlar, konferans bildirileri ve politika notlarını basılı ve elektronik formatta yayınlamakta, ayrıca çalışma alanıyla ilgili haber ve yorumları internet sitesinde ve elektronik posta aracılığıyla günlük bülten olarak paylaşmaktadır. Bunlara ek olarak, aşağıdaki şu üç akademik dergiyi çıkarmaktadır.

- Ermeni Araştırmaları (Türkçe, 2001'den beri)
- Review of Armenian Studies (İngilizce, 2002'den beri)
- Uluslar arası Suçlar ve Tarih (Türkçe ve İngilizce, 2005'ten beri)

AVİM, Onursal Başkanı Emekli Büyükelçi Ömer Engin LÜTEM, Başkanı Emekli Büyükelçi Alev KILIÇ, uzman ekibi ve idari personeli ile 2009 yılından bu yana yukarıda bahsedilen çerçevede faaliyetlerine devam etmektedir.

Süleyman Nazif Sok. No: 12/B Daire 3-4 06550 Çankaya-ANKARA / TURKEY
Tel: +90 (312) 438 50 23-24 • Fax: +90 (312) 438 50 26

 @avimorgtr

 <https://www.facebook.com/avrasyaincelemelerimerkezi>

www.avim.org.tr

İçindekiler

| | |
|--|----|
| Önsöz..... | 5 |
| AVİM Onursal Başkanı, E. Büyükelçi Ömer Engin LÜTEM..... | 7 |
| Başkent Üniversitesi Hukuk Fakültesi Dekan Yardımcısı, Prof. Dr. Sadi ÇAYCI..... | 9 |
| AVİM Başkanı, E. Büyükelçi Alev KILIÇ..... | 14 |
| Araştırmacı, Şükrü Server AYA..... | 17 |
| Kapanış Konuşması (E. Büyükelçi Ömer Engin LÜTEM)..... | 27 |
| Perinçek-İsviçre Davasının Kronolojisi..... | 29 |

Önsöz

Tarafları Doğu Perinçek ve İsviçre Devleti olan, Büyük Daire aşamasında Türkiye, Ermenistan ve Fransa'nın da müdahil olduğu hukuk süreci, soykırım iddiaları üzerinden şekillenen Türk-Ermeni ihtilafı bağlamında önemli bir aşamadır. Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi'nde yeniden görülme aşamasında olan davanın sonucu Türk-Ermeni ihtilafının önümüzdeki süreçte kazanacağı nitelik açısından belirleyici etkenlerden biri olacaktır.

Günümüzde 'Ermeni soykırımının inkarı' özellikle Ermeni görüşlerine yakın çevrelerde hakim söylem haline gelmiş veya getirilmiştir. Bunda belli çevrelerin bilinçli çabalarının yanında, konuya ilgi duyan bazı tarafların özensiz yaklaşımları belirleyici olmuştur. Bu önyargılı bir yaklaşımı yansıtmaktadır. Çünkü 'Ermeni soykırımının inkarı' deyimini 'soykırım'ın bir olgu olduğu fikrini ima eden bir alt-metne sahiptir. Oysa ki, bir olayın soykırım olarak nitelendirilmesi ancak 1948 tarihli *Soykırım Suçunun Önlenmesine ve Cezalandırılmasına Dair Sözleşme*'nin 6. Maddesinde tanımlanan yetkili bir mahkeme tarafından bu olayın hukuken soykırım olarak kabulü sonrasında mümkün olabilir. Bu nedenle 'Ermeni soykırımının inkarı' deyimini yetkili bir mahkemenin kararı olmadıkça hukuki açıdan yanlıştır. Hukuki boyutun yanında, bu deyim ve alt-metinini oluşturan soykırımın olgusalılığı fikri, 1915 olayları hakkındaki bilimsel çalışmalarda tek bir bakış açısının hakim olmasına neden olan ve tam da bu nedenle konunun birincil ve ikincil veçhelerinin ortaya çıkartılarak analitik bir kavrayışa ulaşılmamasının önünü tıkayan bir yaklaşım olarak ortaya çıkmaktadır.

Bunun ötesinde, içinde bulunduğumuz dönemde 1915 olaylarının soykırım olarak tanımlanmasına çalışan lobi 'soykırımının inkarı'nın yasaklanması ve cezalandırılması yönünde hukuki düzenlemelerin gerçekleştirilmesi için azami çaba harcamaktadır. Bunun gerçekleşmesi, siyasetin hukuka egemen olması ve baskının fikir ve ifade özgürlüğünü ortadan kaldırması anlamına gelecek ve 1915 olaylarını Ermeni yanlısı çevrelerin arzu ettiği şekilde tartışılmaz, daha doğrusu yalnızca kendilerinin isteği çerçevesinde tartışılabilir bir tabuya dönüştürecektir. Taraflarının Doğu Perinçek ve İsviçre olduğu ifade özgürlüğü davası bu nedenle büyük önem taşımaktadır.

Doğu Perinçek'in İsviçre'nin Lozan ve Bern şehirlerinde çeşitli konferanslarda yaptığı konuşmalarda Ermeni soykırım iddialarını reddederek bunları "uluslararası bir yalan" olarak tanımlamasını takiben İsviçre-Ermenistan Derneği'nin başvurusu üzerine İsviçre Ceza Kanunu'nun 261. Madde 4. Paragraf'ının düzenlediği "ırkçı ayrımcılık" suçu çerçevesinde açılan dava ile başlayan sürecin ilk aşamasında, İsviçre mahkemeleri Perinçek'i mahkum etmiştir. Sürecin ikinci aşamasında, İsviçre'deki iç hukuk yollarını tüketen Perinçek, İsviçre'nin Avrupa İnsan Hakları Sözleşmesi'nin ifade özgürlüğüne ilişkin 10. maddesini ihlal ettiği gerekçesiyle davayı Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi'ne (AİHM) taşımıştır. AİHM 17 Aralık 2013'de Perinçek'i haklı bularak, İsviçre'yi mahkum etmiştir. İsviçre'nin bu karara itiraz etmesi üzerine 28 Ocak 2015'de AİHM Büyük Dairesi'nde dava yeniden görülmüştür ancak karar henüz açıklanmamıştır.

Avrasya İncelemeleri Merkezi'nin 3 Şubat 2015'de Ankara'da düzenlediği ve moderatörlüğünü AVİM Onursal Başkanı, E. Büyükelçi Ömer Engin Lütem'in yaptığı "28 Ocak AİHM Perinçek-İsviçre Duruşmasının Işığında Türk-Ermeni Sorunu" başlıklı konferansta Başkent Üniversitesi Hukuk Fakültesi Dekan Yardımcısı Prof. Dr. Sadi Çaycı, AVİM Başkanı Emekli Büyükelçi Alev Kılıç ve Araştırmacı Şükrü Server Aya 28 Ocak 2015'deki İsviçre-Perinçek duruşmasını değerlendirmişlerdir. Elinizdeki kitap, bu konferansta yapılan konuşmaların dökümünü içermektedir.

AVİM
Avrasya İncelemeleri Merkezi



AVİM Onursal Başkanı, E. Büyükelçi Ömer Engin LÜTEM

Bir siyaset adamı ifade özgürlüğü nedeniyle mahkûm edilmek istenmiş. Bu kişi bakımından önemlidir. Bizim de kişi için önemli olduğu için bunu önemsememiz lazım. Ancak bu konunun kişiyi aşan bir tarafı var.

O da istense de istenmese de, Ermeni sorununa bağlanmasıdır. Şöyle ki; Kamuoyunun önemli bir kısmı, eğer bu davayı Sayın Perinçek kazanırsa soykırım olmamıştır gibi bir kanaat ediniyor. Eğer kaybederse soykırım olmuş gibi bir fikir oluşuyor.

Aslında davanın bununla ilgisi yoktur. Dava doğrudan doğruya bir ifade özgürlüğü davasıdır. Ancak bu kanaat öyle hâkim ki, mesela Fransa'daki Ermeni diasporasında hayli yetkili bir kişi olan Papazyan diyor ki eğer ki Perinçek davayı kaybederse, biz meşhur inkârcılık yasasını ki Fransız Anayasa Mahkemesi durdurdu, biliyorsunuz tekrar getirmeyi planlıyoruz. Yani, bunun sonuçları ister istemez fazladır.

Burada da konuşulacak diğer bazı hususlardan da kısaca bahsetmek istiyorum. Kararın ne zaman açıklanacağı belli değildir; buna mahkeme karar verecektir. Ama şimdiden birçok rivayet vardır. Anlaşıldığı kadarıyla açıklanması kısa zamanda olmayacaktır. Zaten de mahkemenin geleneğinde kısa zamanda açıklanan bir karar yoktur. Uzunca bir zaman gerekmektedir, ama ne kadar, o pek belli değildir. Gazetelerde çıkan spekülasyonlara göre Ekim ayıdır. Fakat bu işi daha iyi bilenlere göre ise 2015'te açıklanmayacaktır. Çünkü, bildiğiniz gibi, 2015 "soykırım

olmuştur-olmamıştır” tartışmalarının çok yoğun geçeceği bir sene olacaktır. Dolayısıyla aynı tarihlerde kararın açıklanmasının istenemeyeceği gibi bir görüş vardır. Tabii bunlar spekülasyondur.

Bu arada Türklerde hâkim olan kanaat şudur ki, “Mutlaka Perinçek kazanır.” Bu işi çok iyi bilen, on yıl kadar bu mahkemede hâkimliğini yapan Rıza Türmen de, “Bu bir ifade özgürlüğü davasıdır, Perinçek mutlaka kazanır.”, diyor.

Ermenilere gelince, burada çok ilginç bir durum var: Ermeniler bu davayı önemsemiyor gibi görünen bir tutum sergiliyorlar. Buna rağmen, Sarkisyan 29 Ocak’ta yapmış olduğu çok uzun bir konuşmanın bir yerinde bu davaya değindi. Sarkisyan, Türkiye bu dava vesilesiyle, soykırımın olmadığı hakkında bir karar çıkarmaya çalışıyor. Biz bu fikirde değiliz, bunun dava ile ilgisi yok gibi sözler sarf ediyor. Arkasından da karar ne olursa olsun, Türkiye bunu suiistimal eder gibi konuşuyor. Bundan; bu davadan Ermeni tarafının endişeli olduğunu aksi halde bir devlet başkanı kalkıp da bu şekilde konuşamayacağını düşünüyorum. Kararın geç açıklanacak olması, Perinçek kazandığı takdirde, Türkiye’nin lehine değildir, çünkü 2015’te, Perinçek kazanmış olursa, bu yıl yapmaya çalıştıkları birçok etkinliği bu bozacaktır. Ama davayı kazandığı daha sonra açıklanacak olursa, daha az etki yapabilecektir. Arkadaşlarımız ve katılımcılar bu konuyu size daha fazla açıklayacaklar.

Bu toplantı hakkında çok kısa bir bilgi vereyim; toplantıda öngörülen konuşma sırası Prof. Dr. Sadi Çaycı, Sayın Şükrü Server Aya, E. Büyükelçi AVİM Başkanı Alev Kılıç’tır.

Sayın Çaycı, ASAM’da yıllar yılı beraber çalıştık. Hepinizin yanında kendilerine teşekkür etmek isterim. Çünkü Ermeni sorunun en çetrefilli noktalarından biri hukuki durumdur. Sayın Çaycı bizi sık sık aydınlatmıştır. Çaycı bu konuya hiçbir şekilde hukuk dışından bakmaz; bu da bizi aydınlatır, çünkü Ermeni sorunu hukuk ve siyasetin iç içe girdiği çapraşık bir konudur.

Sayın Aya bu işe sonradan katıldı, fakat çok kısa zamanda ciddi bir uzmanlık mertebesine erişti. Kendisine çok kere biraz da latife olsun diye “tek kişilik ordu” diyorlar. Ben bu, “tek kişilik ordu” deyimini az buluyorum. Bence Sayın Aya Kara, Deniz, Hava Kuvvetlerinin tamamı gibidir. Kendisini o derece de bu işe vermiş, gerektiğinde sağlığını dahi tehlikeye atarak, bu işle uğraşan bir araştırmacıdır.

Sayın Kılıç’ı özellikle Dışişleri Bakanlığı’ndan tanıyorsunuz, Ermeni terör dönemini yaşayan, Dışişleri mensuplarında o dönemi son derece iyi bilirler, mecburen iyi bilirler. Gençler tabii, bu dönemi yaşamadıkları için konudan biraz uzaklaşabiliyor. Sayın Kılıç, o dönemden olmak itibarıyla, bu işi çok iyi bilir ama bugünle ilgili olarak özel bir durumu vardır. Çünkü Perinçek olayı İsviçre’de bulunduğu dönemde, Sayın Kılıç Bern’de Büyükelçi olarak görev yapmaktaydı. Bildiğiniz gibi sonunda bu konu meydana gelmiş, davalar orada açılmış, orada mahkûm olmuştur. Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi’ne (AİHM’e) gitmiştir. Bu Mahkeme Avrupa Konseyi çerçevesinde çalışan bir kuruluştur. Sayın Kılıç da orada daimi temsilcimizdi. Kısaca, bu konuyu ilk elden bilenlerdendir.

Her konuşmacı için ortalama yirmi dakika belirledik. Zamana göre biraz toleranslı olabiliriz. Buyurunuz Sayın Çaycı.



Başkent Üniversitesi Hukuk Fakültesi Dekan Yard., Prof. Dr. Sadi ÇAYCI

Değerli misafirler, sizler de hoş geldiniz. Konuya milletlerarası hukuk açısından bakmaya çalışacağım. Konu başlığımı da “İfade Özgürlüğü Açısından Ermeni Sorunu” olarak adlandırdım. O çerçevede sizinle bilgilerimi, tecrübelerimi paylaşmaya çalışacağım.

Bu konuda, hangi ortamda olursa olsun, özellikle de yabancılarla bir konuşmaya girdiğiniz zaman, klasik olarak size söylenen şey şudur; Türkiye Ermeni soykırımını tanısin ve özür dilesin. Benim de onlara cevabım şu olur; Siz hangi bağlamda konuşuyorsunuz? Kullanılan soykırım kavramı, hukukta teknik bir kavramdır. Bunu istediğiniz yerde istediğiniz şekilde kullanamazsınız. Özür dileme de öyledir. Özür dileme, milletlerarası hukukta yaptırım türlerinden biridir. Siz görevli ve yetkili bir yargı merciinde bu durumu kesin bir hükümle tespit ettirmiş olmalısınız ki, o kararın icrası cümlesinden Türkiye özür de diler öyle bir şey varsa. Ama böyle bir şey yok. Gerçekten, 1948 tarihli Birleşmiş Milletler Soykırım Sözleşmesi bu konunun temelini oluşturuyor. Burada tanım da var, ayrıntılar da var. Uyuşmazlıkların nasıl çözümleneceğinin hükmü de var. Soykırım bağlamında söz konusu olabilecek ilgili devletin sorumluluğu boyutu dâhil, sözleşmenin yorumu, uygulanması, taraf devletlerce yükümlülüklerin yerine getirilmesine ilişkin uyuşmazlıklar, herhangi bir tarafça, uyuşmazlığın taraflarının fikir birliğine varmasına gerek yok. Ermenistan, Fransa veya İsviçre böyle bir konuyu Milletlerarası Adalet Divanı'na götürebilir. Ama bugüne kadar böyle bir şey olmamıştır.

1948 Sözleşmesi ile ilgili konuşurken, bazen karıştırılan bir nokta da şudur; 1948 Sözleşmesi giriş bölümünde soykırım kavramının da eski dönemler için de geçerli olduğunu vurgulamak üzere, geçmişteki olaylara atıf var. Bu ancak hukuk bilgisi olmayan birinin ifadesi olabilir. İnternet hukuku dâhil, pek çok alandaki hukuk dâhil, hayat devamlı değişme ve gelişme halindedir. Geçmişte cereyan eden olaylar yasama organını yeni düzenlemeler yapmaya sevk eder. Dolayısıyla, burada somut bir olay zikredilmemiş olmakla birlikte, elbette geçmişte insanlığın yaşadığı acı tecrübelerin bir daha olmaması için ne yapılabileceği konusunda atılması gereken adımlar çerçevesinde oraya bir atıf yapılmıştır ve bu sözleşme oluşturulmuştur. İç hukukta da milletlerarası hukukta da bu böyledir. Kural olarak, yeni bir yasal düzenlemenin gerekçesini oluşturan hususlar, yeni yürürlüğe girecek kuralın uygulama kapsamında olmaz. Gerekçe başka bir şeydir, yürürlüğe girme ve uygulanma başka bir şeydir.

Burada bir başka ince ayrıma daha dikkat etmek lazım. Soykırım konularını tartışırken, soykırım suçu ile ilgili bir boyut var, bu tamamen bireysel cezai sorumluluk konusudur. Bu devleti ilgilendirmez. Unvanı, makamı, rütbesi ne olursa olsun, biri hakkında soykırım suçlaması varsa, onun bireysel cezai sorumluluğu söz konusudur. Devletin de bu gibi soykırım olgularına bağlı olarak, milletlerarası sorumluluğu söz konusu olabilir. Bu iki konuyu ayırmak lazım, çünkü hukuk deyişimiyle, biri bir medeni hukuk sorunudur (devletin sorumluluğu), öteki bir ceza hukuku sorunudur (bireylerin cezai sorumluluğu).

Hukuk alanında bizim soracağımız ikinci soru veya yapacağımız analiz, bu tartıştığımız uyuşmazlığın niteliği nedir? Milletlerarası hukuk ve milletlerarası ilişkilerde uyuşmazlıkları siyasi uyuşmazlıklar ve hukuki uyuşmazlıklar olarak ikiye ayırırız. Biraz önce söyledim, bu işin temelini oluşturan sözleşme belli, herhangi bir devletin bu konuyu Milletlerarası Adalet Divanı'na götürebileceği de açıktır. Ama böyle bir şey söz konusu değil, çünkü olamaz. Tartıştığımız bu konu hukuki bir uyuşmazlık konusu değildir. Siyasi bir uyuşmazlık konusudur. Çarpışan taraflar vardır. Hangi taraf galip gelir de diğer tarafı pes ettirirse deyim yerindeyse, bir belgeye imza attırırsa yeni bir hukuk ortaya çıkar. Bunun dışında bu tartışmalar kıyamete kadar devam eder. Benim söylemek istediğim Ermeni sorununun hukuki bir uyuşmazlıkla ilgisinin bulunmadığıdır. Bunu aslında Ermenistan ve Ermeni yanlısı çevreler çok iyi bilirler. Bu nedenle de stratejileri değişiktir. Onlar aslında bunu gayet iyi bilirler. Onların stratejisi Türk karşıtlığı temelinde siyasi mücadele ve *lawfare* dediğimiz bir kavramdır. Hukuku kötüye kullanarak mücadeledir. Askerlikte zaman zaman taciz atışından bahsederiz. Maksat, vurmak, bir şey elde etmek değil, maksat taciz etmek, rahatsız etmektir. Belki de o vesile ile muhatabınızdan başka konularla ilgili olsa bile bir şeyler koparmaktır. Türkiye'ye karşı izlenen strateji benim değerlendirmeme göre böyledir. Bunun örnekleri çok. En başta gelen biri 1915 olaylarını Yahudi soykırımı konusu ile aynı gibi sunuyor, oysa hiç bir ilgisi yoktur. Hukuku bir tarafa bırakın, tarihi olgular hukuki saptamalar açısından da bu iki grup arasında hiçbir bakımdan benzerlik yok.

İkinci bir mücadele yöntemi *lawfare*, yani hukuku kötüye kullanarak mücadele bağlamındadır. İster ilköğretim olsun ister yüksek öğrenim ister lisansüstü düzeyde olsun, Avrupa ülkelerinde öğrenim gören Türk öğrencilerine eğer alanları bu konularla ilgili ise, Ermeni soykırımını kanıtlama yönünde ödevler ve tez konuları vermek, ve eğer aksi bir görüş belirtirse tezinin kabul edilmeyeceğini baştan bildirmek... Bunların hepsi benim *lawfare* kavramı kapsamında değerlendirdiğim olaylardır.

Bu şekilde gördüğümüz bir başka uygulama, çok sayıda Türk vatandaşının Avrupa'da yerleşik yaşadığı yerlerde, Türk vatandaşları yerel seçimlere, siyasi faaliyetlere katılmak, seçimlerde de aday olmak istemektedirler. Henüz kampanyanın başlarında bu vatandaşlarımıza Ermeni sorunu ile ilgili sorular yöneltilmekte, bunların olumsuz ya da tarafsız görüşleri kamuoyuna geniş bir şekilde yansıtılarak yolları kesilmektedir. Bu da bir başka mücadele yöntemidir.

Bir başka hukuk yolu ile mücadele, kötüye kullanarak mücadele, latince *obiter dictum* dediğimiz bir kavramdır. Bunun anlamı şudur: Aslında davanın bahsi geçen konu ile hiçbir ilgisi yokken, başka şekilde hareket edemedikleri için yan olayları gündeme getirerek birşeyler söyletebilirler mi mahkemeye? Bunun çok örneği var. En yaygın örneği Amerika Birleşik Devletleri'nde sigorta şirketlerine karşı açılan, sigorta hukuku ile ilgili ticari davalardır. Bir tarafta sigorta şirketi var, bir tarafta poliçe rehberi var. Tamamen özel hukuka ilişkin şirket ve kişi arasındaki bir dava iken, o vesile ile araya 1915'i sıkıştırmak. Mahkemeye bunu bir şekilde onaylatabilir miyiz? veya dokundurabilir miyiz? şeklinde girişimler var.

Bugünkü toplantının esas konusunu oluşturan Perinçek-İsviçre davası da aynı minvalde bir davadır. Bu, mahalli bir Ermeni derneğinin şikayeti üzerine başlayan bir süreçtir. Sonunda İsviçre hükümetini de devreye sokmayı başarmışlardır. Sayın Büyükelçim de belirtti, burada bizim dikkatli olmamız gereken nokta davanın esası ile sorunun bütününi karıştırmamaktır. Burada dava konusu tamamen bir insan hakları sorunudur. Başlangıçta bizim tarafımızdan da bazı hatalar yapılmıştır. Ben hatırlıyorum. Sayın Perinçek ilk aşamalarda İsviçre Mahkemesine doksan kilo Rus ve Ermeni belgesi sundu diye sözler edilmişti. Oysa konu bu değildir. Konu, böyle bir şey söylenebilir mi, söylenemez mi, hukuka uygun mudur, aykırı mıdır?, konusudur. Böyle bir konunun esasına girmek karşı tarafın işine gelir. Bizim de işimize gelir ama sonuç alınacak bir şey değildir.

Bir başka hukuki açıdan analizi de bir varsayım üzerine yapmak mümkündür. Bu varsayım bu açıdan yararlıdır, mesele nasıl bu hale geliyor? Derin ve karmaşık bir hal alıyor. Bu gibi konuların özellikle öğretim, eğitim hayatında en güzel tartışma ve inceleme yöntemi kurgusal duruşmalar hukukudur. Bu konuda bir kurgusal duruşma düzenlenebilir. Farazi bir mahkeme kurulur, taraflar oluşur, bütün gerekleri yerine getirilerek bir inceleme yapılır ve sonuca bağlanır. Burada sorun şudur: Benim geçmişim askeri hakimlikten gelir. Bizim hukukumuzda, şablonlaşmış bir yöntem vardır. Usûl ve esas gibi herşeyin bir sırası vardır. Örneğin, Askeri Yargıtay'ın kullandığı formül şudur: Usûl, sübut, tavsif, takdir ve uygulamadır. Bunlardan herhangi birini atlayarak sonuca gidemezsiniz. Önce usule uymanız gerekir. Görevli ve yetkili bir yargı mercii bulacaksınız. Sübut; iddianızı kanıtlamanız gerekir. Ondan sonra bu ne olur konusunu mahkeme kararlaştıracaktır. Bunun nitelendirmesini mahkeme yapacaktır ve sonuca varacaktır. Buradaki sorun şudur: Ermeni tarafı böyle bir tatbikat çerçevesinde bile usûl ve sübut aşamalarını atlamak istiyor. Sadece "olay kanıtlanmıştır, tavsif; o da bellidir" diyor. Bizimle yalnızca takdir ve uygulamanın tartışmasını yapmak istiyorlar. Bir yargılamanın sonunda verilecek hükmü bizimle konuşmak istiyor. Hepsi halledilmiş! Hukukta böyle bir şey yok. Teoride de yok, pratikte de yok. Bunun somut yansımaları da şöyle ifade edebilirim: Herhangi bir hukuki süreç mutlaka bir iddia ve taleple başlar. Ermenilerin ve Ermeni tarafının unuttuğu nokta, buna karşılık bir savunma ve karşı iddialar kısmının varlığıdır. Siz biri hakkında dava açarsanız, o kişi kendisini savunur ve o kişinin de söyleyeceği bir şeyler olabilir. Mahkeme

onu da dinlemek zorundadır. Ermenilerin konuya yaklaşımında böyle bir unsur yoktur. Bizim konuşma hakkımız yoktur, her şey zaten bellidir. Biz sadece onaylayacağız. Başka bir şey beklemiyorlar. Bir mahkeme bu şekilde inceleme yapıp hüküm verse bile, kurgusal da olsa, yine iş burada bitmiyor hukukta. İtiraz var, temyiz var, karar düzeltilmesi var. Hepsini bitirdikten sonra ancak kesin bir hüküm söz konusu olabilir. Böyle bir kurgusal duruşma bile şunları göstermelidir: Karşı iddialar dikkate alınmıyor. Hukuk usullerine uyulmuyor. Maddi olguların tartışılması istenmiyor. Böyle bir süreci nasıl dürüst ve adil bir yargılama süreci olarak tanımlayabiliriz? Böyle bir şey olamaz. İkincisi, ifade özgürlüğü bakımından da durum aynıdır. Biraz sonra onun ayrıntılarına da gireceğim. Perinçek davasının ayrıntılarına girmek istemiyorum. Malumunuz 2005 yılında İsviçre’de bir dizi konferans vermiş, orada özetle “soykırımın emperyalist bir yalan olduğunu söylemesidir”. Lozan Sulh Mahkemesi, bazı yerlerde polis mahkemesi diye geçiyor. Ben şahsen doğrusunu bilmiyorum ama polis mahkemesi ise bizde askeri mahkemelerin tartışma konusu olduğu gibi, polis mahkemesinin dürüst ve adil yargılama ilkesi bakımından konunun ne olduğunu şahsen merak ediyorum. O mahkeme nasıl bir şeydir. Bir sivil yargılıyor ve hakkında bir karar veriyor. Bu ilginç bir konudur.

Burada ön değerlendirme için bu toplantıda soracağımız iki soru var: Birincisi, “1915 olayları soykırım değildir.” demek suç olur mu? İnsan Hakları Hukuku karşısında böyle bir şey mümkün müdür? İkincisi, bırakın Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi’ni, tüm yabancı parlamentolar, tüm tarihçiler, fikir birliği içinde Ermeni tezlerini ve soykırım iddialarını destekleseler ve onaylasalar, bu olgunun hukuki bir anlamı olur mu? Etkisi, hükmü, sonucu olur mu? Böyle bir şey yok. Çünkü öyle bir yetkileri yok. Nitekim Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi’nin görevli dairesi bu konunun ilk incelemesinde bizim düşündüğümüz şekilde konuyu değerlendirmiştir. Konuya ifade özgürlüğü açısından bakmıştır. İsviçre uygulamasını konuya aykırı bulmuştur. Hem özgürlüğün başvuru Perinçek tarafından kötüye kullanılıp kullanılmadığı bakımından konuyu incelemiştir, böyle bir şey olmadığını söylemiştir. Daire nihayet ifade özgürlüğünün sınırlandırılması bağlamında sözleşmede yer alan ölçütler bakımından da İsviçre uygulamasının bu ölçütlerde belirtilen sınırlara uygun olmadığını belirtmiştir. Burada biraz önce tüm tarihçiler oturup söyle söyleseler ne olur diye. Bu ilginç ve önemli bir konudur. Bu konuda tarih, siyaset ve hukuk bilimlerinin anlamlarını, işlevlerini, yöntemlerini ve bulgularının etki ve sonuçlarını iyi değerlendirebilmek gerekir. Örneğin, Yasama organı tarihi saptayamaz. Buna karşılık, tarih de hukuki bağlayıcılığı olan hüküm veremez. Çünkü bir yargı organı değil. Tarih bilimi ancak güncel, örneğin hukuki bir uyuşmazlıkta, bu konuda olduğu gibi, yargısal çözüm makamının talebi veya gerek görmesi üzerine kanıt verebilir, görüş verebilir ve bir değerlendirme sunabilir. Dolayısıyla, bu süreçte Ermenistan tarafının atıp yaptığı kanıtlanmış tarihi gerçeklik tanımının hiçbir zaman mahkeme hükmü gibi bir anlamı olmaz. Ancak bir bilirkişi görüşü olur. Bunu yine değerlendirecek ve katılıp katılmayacağını takdir edecek olan davaya bakmakla yetkili olan mahkemenin kendisidir. O ancak bir uzman görüşüdür. Ancak ve ancak görevli ve yetkili bir yargı makamının kesin hükmü bağlayıcı bir sonuç doğurabilir. Kaldı ki, diyelim böyle bir durum geçmişte oldu, bu konuyu hükme bağlayan herhangi bir mahkemenin hükmü hangi mahkeme hükmü olursa olsun, eleştiriye açıktır. Eğer böyle olmasaydı zaten hukuk gelişmezdi. Mahkeme kararları elbette değerlendirilecektir. Elbette eleştirilecektir ki daha ileriye, daha iyiye yönelik adımlar atılabilsin.

İfade özgürlüğü konusu, önemi bakımından da değerlendirilmelidir. Soykırım iddialarına karşı beyanların iki ayrı boyutta değerlendirilmesi mümkündür. Bunlardan birincisi, bize yöneltilen

iddialar ve bunlara cevap niteliğindeki söylemlerdir. Örneğin, "1915'te mukatele (karşılıklı kırım), katliam olmuştur. Bu durum soykırım olarak nitelendirilemez." anlamına gelen ifadeler kullanmak veya Sayın Perinçek'in yaptığı gibi "Ermeni soykırımı iddiaları yalandır" gibi bir beyanda bulunmak. Bu çerçevede ele alınmaktadır. Objektif hukuk gözü ile baktığımız zaman, bugünkü insan hakları ve demokratik hukuk devleti ortamında bu beyanların suç veya hukuka aykırı eylemler olarak nitelendirilmesini benim anlamam çok güç, hatta mümkün değil. Ama başka bir senaryoda, eğer bu söylemler ırkçı, ayrımcı ve nefret söylemleri olarak belli hedeflere yöneltilip söyleneydi, ifade özgürlüğünün sınırının aşılip aşılmamış olması bakımından orada tartışmalı bir durum olabilirdi. Çünkü bu gibi hükümlerin amacı sadece 1915 olayları değildir. Dünyada günümüzde ve geçmişte yaşanan çok sayıda trajik olay var. Esas olan, o olayların mağdurlarının yeni kuşakların onurlarının ve insani duygularının korunmasıdır. Bu hukuka uygundur. Ama hukuk ırkçılık, yabancı düşmanlığı, nefret söylemleri, aşağılama – hakaret – kamu düzeni ve güvenliğini bozma gibi amaç ve/veya sonuçlara yol açacak beyanlara elbette izin vermeyecektir.

Bu söylediğim konu hakkında birkaç sene önce Avrupa Birliği'nin ırkçılık ve yabancı düşmanlığı ile cezai yöntemlerle mücadele konusunda yürürlüğe koyduğu bir çerçeve kararı bulunmaktadır. Bu kararı biraz önce bahsettiğim bağlamda değerlendirmek gerekir. Avrupa'da çok sayıda Yahudi topluluğu var. Başka yerlerde başka topluluklar da olabilir. Onları hedef gözeterek, onları tehdit altında tutarak yapılan eylemlerin ve bu gibi yabancı düşmanlıklarının önlenmesi amaçlanmıştır. Elbette "lawfare" kavramı çerçevesinde, Ermenistan ve yanlıları bu çerçeve kararlarını kullanmayı düşüneceklerdir.

Davanın konusu İsviçre'de, alenen, "Ermeni soykırımı iddialarını reddetmenin suç sayılması, ifade özgürlüğünün ihlali olur mu?" şeklindedir. 1915 olayları tarihi açıdan araştırılabilir, incelenebilir, tartışılabilir ve değerlendirilebilir. Bilimsel yöntemlere uygun araştırma sonuçları takdir ve saygıyla karşılanır. Üzücü bir olay tespit edilmişse, bu herkes için üzücü bir durumdur. Yanlış olan şey şudur; bu gibi bulgulardan hak / hukuk ya da hukuken bağlayıcı bir sonuç çıkmaz. Çünkü bu yapılan işlem bir yargı süreci, hukuki bağlayıcılığı olan bir işlem değildir.

İfade özgürlüğünün başvuru tarafından kötüye kullanılmış olup olmadığı –haklı olarak- nasıl inceleniyorsa, hukukun kötüye kullanılmasını önlemek bağlamında Türk karşıtlığı ve "lawfare" kavramı çerçevesinde, aynı gerekçenin karşı taraf bakımından da dikkate alınması bizim tarafımızdan sağlanmalıdır.

Yargı süreci ile ilgili teknik bir durumdan bahsedilirse, biz milletçe bu gibi durumlara duygusal yaklaşan bir kültüre sahibiz. Yargı sürecinde böyle şeylere yer yok. Yargı süreçlerinde ırkçı / aşırı milliyetçi söylemlerden kaçınılması ve 1915 olaylarının esasının değil, ifade özgürlüğü bakımından bu konunun tartışılmasının sağlanması ve tarihi tartışma çerçevesinin dışına çıkılmasının önlenmesi gerekir. Bunun dışındaki bütün davranışlar bize eksi puan getirecektir.



AVİM Başkanı, E. Büyükelçi Alev KILIÇ

Sayın Aya, bugüne kadarki çalışmalarıyla, tüm halkımıza yaptıklarıyla öncülük etmiş, bir örnek vatandaşlık göstermiştir. Burada da kendisini ağırlayabilmekten dolayı büyük mutluluk duyuyoruz. Sayın Çaycı, hukuk birikimi ve deneyimi ile her zaman bize yol göstermiştir. Bundan sonra da, katkılarınızı bekleyeceğiz.

Kısaca, mahkeme kararına şu açıdan değinmek istiyorum; İnsan hakları mahkemesi kararının önemi nedir? Bir önemi var mıdır? Kazansak ne olur? Kaybetsek ne olur? Şu noktaya gelmek istiyorum, bir takım genellemeler yapıyorum, soru-cevap kısmında istenirse bunları açabilirim. Ermeniler için, hem Ermenistan Cumhuriyeti hem Ermeni Diasporası, hem de Ermeni görüşlerine yakın insanlar için Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi'nin 17 Aralık 2013 kararı bir çok etkisi yaratmıştır. Bu kararı ellerinden gelen bütün imkânlarla, finansla, siyasi lobicilikle, kiliseler aracılığıyla aklımıza gelebilecek tüm imkânlarını kullanarak değiştirmeye çalışmışlardır, çalışmaktadırlar. Ermeniler için 2015 yılı, 24 Nisan veya 100. Yıl anılarından öne geçen bir konu olmuştur. "Bu kararı değiştiremezsek, bu kararı sulandıramazsak, bu kararı törpüleyemezsek, 2015'teki argümanlarımızın çoğu temelsiz kalacak, çoğu çökecektir" korkusu herşeyin önüne geçmiştir. Bu yüzden 2015 Ermeniler için bu davanın yılı olmuştur. "Önce bunu halledelim, daha sonra diğer faaliyetlerimize geçelim" anlayışı hakim olmuştur. Bu dava Ermeniler için neden bu kadar önemli olmuştur? Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi'nin 17 Aralık 2013 tarihli kararına bakmak gerekir. Bu karara itiraz nedir? Sayın Prof. Dr. Sadi Çaycı tarihçesini anlattı. Lozan İlk Derece Mahkemesinin, sonra Lozan Kanton Mahkemesi'nin, daha sonra da İsviçre Federal Mahkeme'nin, (Anayasa Mahkemesi düzeyindedir) onayından, bu şekilde iç hukuk yollarının tüketilmesinden sonra başvuru AIHM 17 Aralık 2013 kararında ifade ve düşünce özgürlüğünü esas aldı.

Sayın Perinçek, İsviçre’de kabul görmeyen bir konuda uygunsuz ifadelerde bulunmuştur ama ifade özgürlüğü çerçevesinde beraat etmesi gerekir. Mahkeme de bu kararı vermiştir. Böyle kısa gerekçesiz bir karar verse kararı bugün bu kadar tartışmıyor olabilirdik. Ama AIHM ne yaptı? AIHM Lozan Mahkemesi’nin verdiği kararın gerekçelerini alıp, teker teker çürüttükten sonra, Sayın Perinçek’e beraat kararı vermiş, İsviçre hükümetinin bu kararı değiştirmesi gerektiği konusunda bir karara varmıştır. AIHM, hangi gerekçeleri çürütmüştür? 70 sayfalık bir karardır. Ama gerekçelerden üç tane çok özel ve çok temel noktaya değinmek istiyorum. AIHM’nin 17 Aralık 2013 tarihli kararı şu noktalara dikkat çekmiştir;

- 1- İsviçre Mahkemeleri bu kararın gerekçeleri arasında, İsviçre’de ve dünya kamuoyunda özellikle akademisyenler arasında Ermeni soykırımının cereyan ettiğine dair genel bir mutabakat bulunduğunu kabul etmektedir. İnsan Hakları Mahkemesi, “durun bir dakika” demiştir. İsviçre de, Batı kamuoyunda, dünya da Ermeni soykırımı olmuştur diyen bir grup, bir akademik çevre, muteber kişiler vardır. Bunu yadsımıyoruz. Ama yine aynı ölçüde, aynı muteberlikte, aynı inandırıcılıkta “olmamıştır” diyen akademisyenler, kamuoyları da vardır. Dolayısıyla bir “Ermeni soykırımı olmuştur.” mutabakatı, kabul edilemez. Bundan hareket edemeyiz. Bu gerekçe başlı başına Ermenilerin temel iddialarını ortadan kaldıran, tamamen çökerten durumdur. Bu kararın karşısında, hiç kimse artık bundan sonra ne “olmamıştır”ı reddedebilir, ne inkârcılıkla suçlayabilir ne de gönül rahatlığıyla olmamıştır demeye engel olabilir.
- 2- AIHM bu konulara kendiliğinden girmiyor, Lozan Mahkemesi’nin ve İsviçre Mahkemeleri’nin gerekçelerini ele alıyor. Bu gerekçelerden biri de, ilk orijinal mahkeme kararında “soykırımın cereyan ettiği o kadar kabul görmüştür ki, dünya parlamentolarında da bu yönde kararlar alınmıştır. Dolayısıyla bunun aksini düşünmek mümkün değildir. AIHM, 17 Aralık 2013 tarihli kararında şunu ortaya koyuyor; yaklaşık 19 ülke, parlamentosunda, bir kanadında, iki kanatlıysa tek kanadında veya meclislerinde bu yönde kararlar alınmıştır. Bu bir vakiadır. Şu saptamaları yapıyor, bunlar da son derece önemlidir:
 - a. Dünya üzerinde 190’a yakın devlet vardır. Sadece 19 ülkede alınmıştır bu karar. Orada bunun çerçevesini ortaya koyuyor. Bir çoğunluk teşkil etmiyor.
 - b. Bununla yetinmiyor, şunu da ekliyor; bu kararların, İsviçre de dâhil olmak üzere hiçbiri hükümet kararına dönüşmemiştir. Bir bağlayıcılık kazanmamıştır. Siyasi bir beyanatın ötesinde bir ağırlık taşımayan kararlardır. Bu da Ermeni propagandasına nasıl bir darbe teşkil ediyor, anlaması son derece kolaydır.
- 3- Gerekçelerden üçüncüsü, İsviçre Mahkemelerinin kararında “Nasil Holokost’u inkâr suç ise, Ermeni soykırımı da suçtur.” şeklinde ifade edilmiştir. AIHM ki bu aslında o kararın belki de en can alıcı noktasıdır. Diyor ki, “Holokost, mahkeme kararı ile tescil edilmiş, delilleri ortaya konmuş, kanıtlanmış, aksi iddia edilemeyecek bir suçtur ve bunun inkârcılığı bir suçtur.” Ama Ermeni iddiaları için, böyle bir mahkeme kararı, böyle bir kanıt, böyle bir karar yoktur. Dolayısıyla, Ermeni soykırımı iddiaları ile Holokost’u aynı kefeye koyamayız.

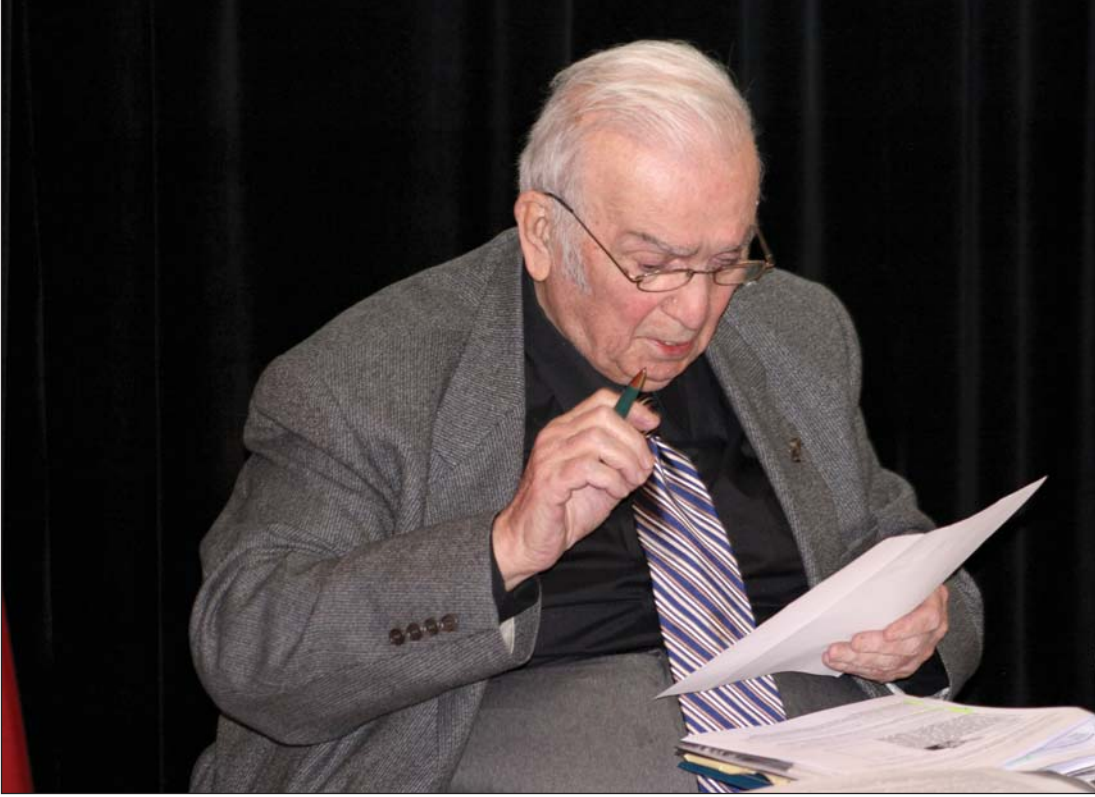
Bu mahkeme kararı Ermenilerin canını neden bu kadar çok acıtıyor? Bunu biraz uzatırsanız, "soykırım olmamıştır" yorumuna kadar kapıyı aralayabilmektedir. Yani biri olmuştur, birinin hiçbir kanıtı yoktur. Yani yoruma açık bir kapı bırakmaktadır. Dolayısıyla, AİHM'in 17 Aralık 2013 tarihli kararı, bu güne kadar göregeldiğimiz, duyageldiğimiz Ermeni propagandasının tamamını yerle bir ediyor. Bu mahkeme kararı ile elle tutulur bir şey kalmıyor ortada. Bu yüzden Ermeniler, Ermeni yanlıları bu kararı nasıl değiştirebiliriz diye canhıraş şekilde uğraşıyorlar.

İsviçre Adalet Bakanlığı da bu kararın yersizliğinin, tutarsızlığının pek ala farkındadır. Türkiye'nin bu konuya yakın ilgisinin pek ala farkındadır. Son ana kadar da, "aman şu karara itiraz etmeyelim, mahkeme içtihadı olarak yerleşsin." anlayışı mevcuttur. Bunun aksini düşünmek de pek mümkün değildir çünkü bu kararı değiştirmek mümkün görünmemektedir.

Ermeni gayretlerinin ellerindeki tüm imkânları kullanmalarının bir sonucu olarak, İsviçre hükümeti de o baskıya en sonunda boyun eğmek zorunda kaldı. Mesela, Eçmiadzin'deki Ermeni Katolikosluğu Dünya Kiliseler Birliği'nin de Dönem Başkanlığı'na seçildi. Merkezi Cenevre, İsviçre'de olan Dünya Kiliseler Birliği, alenen bu dava ile ilgili görüş beyan etti. Bunlar işin nerelere kadar varabileceğini gösteren unsurlardır.

Başka bir boyut, AİHM'in "soykırım olmuştur/soykırım olmamıştır" konusunda bir karar verme yetkisi yoktur. Böyle bir karar vermekle yetkisini aşar. Buradaki konu münhasıran ifade özgürlüğüdür. Bu ifade özgürlüğü AİHM'in olmazsa olmaz temel kuralıdır. Avrupa Konseyi'nin geneli ve onun özel organı olarak ama bağımsız AİHM'in ifade özgürlüğünü reddetmesi kendi bindiği dalı kesmesi demektir. Aksini düşünmek mümkün değildir. Dolayısıyla, bu davanın kazanılması gerekir. AİHM, "Ermeni soykırımı olmamıştır." diye bir karar vermiyor. Sayın Perinçek'in ifade özgürlüğü ile ilgili bir karar veriyor. Ama İsviçre Mahkemelerinin gerekçelerinde öyle unsurlar var ki, bu kararı verirken o gerekçeleri çürütmek ihtiyacını duyuyor ve çürüttüğü gerekçelerde, mahkemenin kararından bağımsız olarak bize büyük bir rahatlıkla "Ermeni soykırımı bir yalandır" diyebilme hakkını veriyor. Bu mahkeme kararı kesinleştikten sonra da kolay kolay ne Fransa Parlamentosu'ndan benzeri bir yasa çıkabilir ne de çıkmış yasalar geçerliliklerini koruyabilir.

Büyük Daire'nin kararı muhtemelen 2015'te açıklanmayacaktır. Bunun birkaç nedeni vardır; bunlar önemli davalardır. Karar aşamasına gelmesi ve açıklanması 5-6 ay kadar sürer. Bu dava bu süreyi aşacak gibi görünüyor. Niteliği ve AİHM'in 2015 yılı polemigi içinde yer almama arzusundan bu süre uzayabiliyor. Burada dikkatli olunması gereken, süre uzadıkça kararı etkilemeye yönelik Ermeni faaliyetlerinin de devam edeceği unutulmamalıdır. Teşekkür ederim.



Araştırmacı, Şükrü Server AYA*

Sayın Doğu Perinçek ile 2005 yılından beri olan tanışıklığım, sempaticim ve ayrıca "Talat Paşa Komitesi" çalışmalarına yakinen ilgim oldu. Bu konuda kendi çalışmalarımı veya kişisel görüşlerimi kimseyle paylaşmak niyetim yoktu. Ancak AVİM tarafından tertiplenen son 3.2.2015 Ankara Konferansından sonra, bu konudaki fikirlerimin yazıya dökülmesi talebi üzerine bu "özet yazıyı" derlemiş bulunuyorum. Eldeki detaylar çok daha ayrıntılıdır fakat "özetleme zarureti" nedeniyle birçoğunu atlamaktan başka çare yok.

Ermeni diasporası neredeyse 125 yıldır para işlerinde o kadar organize, akıllı, sinsi ve kapsamlı çalışmaktadır ki, Türkiye'nin aleyhindeki bütün olaylarda "Daşnakçı" parmağını aramak ve görmek boş laf değildir. 2002 yılında, ANCA'nın başı olan Murat Topalyan Beyaz Saray'a galiba 17 defa rahatça girmişti ve bir masada Clinton ile arasında yalnız bir sandalye mesafe kalmıştı. Bir saatlik NBC belgeseli internettedir, İngilizce bilenler burada Topalyan'ın bir depoda sakladığı silah ve bayatlamaktan dolayı patlamak aşamasına gelen dinamitler ve Beka vadisinde "terör eğitimi" görmek için yollanan gençler için toplanan para makbuzları suretlerini öğrenebilir... Amerikalıların Ermenilere sempaticileri, misyonerlerin onları Protestan yapmaya başladıkları 1830 yıllarına kadar gerilere gider. Her ne kadar "Emperyal Yalan" etiketi tutmuşsa da, işin aslında bu konuda siyaseten bir ekonomik amaç olduğunu kanıtlamak mümkün değildir. Ancak, "eğitime açık zihniyette olan Gregoryen Ermeniler", Protestan

* Şükrü Server Aya konuşmasını metinleştirerek tarafımıza iletmıştır. Bu metnin bize ileildiği haliyle yayınlamaktayız.

Misyonerlerin sağladığı “okuma ve sağlık” avantajları nedeniyle Protestan mezhebine geçmeye başladılar. ABD Misyoner Teşkilatı da bu cesaretlendirici talep üzerine, Osmanlı topraklarında çok büyük bina ve personel yatırımı yapmıştır. Bilgi ve aydınlığın olduğu yerde “hürriyet ve insan haklarının” er veya geç doğum yapması kaçınılmazdır. Kapitülasyon garantisi altındaki misyonerler, cemaatlerini büyütme için çekincesiz davrandılar ve başarılarını duyurmak-ispatlamak konusunda aslı olmayan rivayet ve abartılarını İngiltere – Reuters kanalı ve diğer yazılı veya şifahi vesilelerle dünyaya “Bin bir gece masallarını bekleyen” kitlelere duyurdular. ABD – Osmanlı arasında ticaret ve özellikle savaş gemisi yapım işlerinin gelişmesi beklenirken, eğitim konusu misyoner çalışmalarında yoğunlaşmış ve Amerika’yı temsil eden diplomatlar da doğal olarak kendi “taba ve mal varlıklarını” koruyucu duruma girmişlerdir. Meselâ yardım için kurulan çeşitli kurumlar “inanılmayacak büyük meblağlar toplamıştır”; kiliselerin propagandası ile her beş Amerikalıdan biri Ermenistan’a bağışta bulunmuş, Amerikan halkının günlük yemeklerinde, aç Ermeniler için lokmalar sayılmıştır. Bu bağlamda misyoner teşkilatları tarafından yapılan reklam ve ilanlar, Amerikan hükümetini tam bir yalancı – kandırıcı durumuna soktuysa da bunlar ne dün ne de bugün anılmaktadır. Böyle olunca da Ermenilerin bulunduğu bütün ülkelerde, cemaatleri ne kadar ufak olursa olsun, çok etkin çalışmalar sayesinde siyasi ve kültürel sahalarda üst konumlara çıkmaları ve lobcilik yaparak “soykırım yalanına” samimiyetle inanmaları ve dayanışmaları doğaldır. Öyle olunca da Ermeni vatan veya iş severleri (!) Clinton’un masasına rahat oturur; Nobel mükâfatını Orhan Pamuk’a veririr ve hatta “ Washington Yahudi Holokost” Müzesinin duvarına “Ermenilerin soykırım gördüklerine dair Hitlere atfen bir yalanı” da, müze uzmanlarından bazılarının itirazlarına rağmen koydururlar; çünkü ABD BM Delegasyon şefi Seth Moomjian, Başkan Carter’in yakını idi ve onun vaat ettiği bağış - \$ 1 milyon- hatırına, Carter’in arzusu yerine getirildi! Bağışın akıbeti ise meçhuldür; kararı Müze yönetim kurulu dahi bozamazdı!

Daşnakçı ANCA Derneği başkanı Murat Topalian’ın terörle ilişkisi nedeniyle yakalanışı ve kısa zamanda serbest bırakılışı ile ilgili NBC videosu ve ayrıntılı haberler Türkiye’de hiç bilinmez¹.

Ermeni diasporaları “Türk düşmanlığı ve mazlumluk” prensibiyle dünyada ulaşabildikleri neredeyse tüm ülkelerde birkaç kişi de olsalar, Türkiye aleyhine ses getirici kararları o ülkelerde aldırılmakta, soykırım anıtları dikmekte ve kendi halklarından topladıkları bağışları hak etmektedirler. Birçok proje zengin Ermeniler tarafından yürütülmekte ve bütçeler (konferans, kitap, film, akademik destek ve burslar vs.) rahatlıkla karşılanmaktadır. Kraliçenin hukuk danışmanı İngiltere’nin en meşhur avukatı Geoffrey Robertson, Gulbenkian ailesinin siparişi üzerine Türkleri karalayan tarih kitaplarını yazarak, Avustralya ve İngiltere’de, “ciddi uluslararası hukukî ağırlığını” ortaya koymaktadır. Aynı bağlamda, ünlü bir sinema yıldızına eş olan Madam Clooney’e son dakikada yüksek ücretler ödenerek ve konu olaylardan bihaber olarak yüksek mahkemenin etki altına sokulması denenmiştir.

Bu kadar “geniş kaplama alanı ve iletim becerisi olan” Ermeni diasporasının Avrupa İnsan Hakları Mahkemesine de el atamayacağını sanmak, büyük bir hayaldir. Herhangi bir mücadelede, rakibini hafife almak ve özellikle hem istihbarat toplamamak hem de en ufak bir karşın tedbiri vaktinde almamak, yenilgiyi peşinen davet etmektir. Ancak kişi karşısındakini

1 “Genocide” Lobbyist Murad Topalian: ASALA Terrorist, <http://armenians-1915.blogspot.com/2007/10/2079-genocide-lobbyist-murad-topalian.html> [Erişim tarihi: 18.02.2015]

kendisi gibi lakayt ve bilgisiz sanırsa, seri olarak gelen yenilgilere kendine göre mazeret üretmekle teselli bulabilir. Bu anlamda, bebelerini Türk düşmanlığı ile uyutan, daha ilkokullarda, 10 yaşlarındaki çocuklara tabanca eğitimi veren ve 10 – 12 yaşındakilerin kışlık tatil kamplarını asker eğitmenlere yaptıran ve her vesilede Türk bayrağını yakan “yurtdışı Ermeni diasporasına BİZİM DİYASPORAMIZ” diyerek gösterilen konuşma aymazlığı bazı üst otoritelerin ne kadar gerçeklerden kopuk olduklarını göstermektedir. Lâfazanlık veya futbol seyretmekle probleme çözüm sağlamayı düşünebilmek, en hafif tabiri ile hayaldir.

Sayın Perinçek büyük bir cesaret ve basiret ile davasını, “insanî hak teminatı altında olan” düşüncesini serbestçe ifade hürriyeti prensibine dayandırmıştır. Ermeni lobicilerinin yadırganan fakat onlar için netice veren değişik yöntemleri vardır. Aktörler yöntem, bahane, yalan ve bir vesile ile karşısındakilere o denli yapışır ki, kapıdan kovulsalar bahçeden girerler veya otel kapısında herkesin içinde asalak olurlar. Bu tür yöntemler hem 1919-1920 Paris Konferansı’nda hem de Lozan’da denenmiştir. Mustafa Kemal’in ve İnönü’nün dirayeti ile bütün dış baskılara rağmen Türk tarafı 1913 Osmanlı Dışişleri Bakanı Noradunyan başkanlığındaki heyeti kapıdan içeri almamış ve konuşmamıştır. Bu hareketin olumlu sonucu, daha sonra Cemiyet-i Akvam’ın 21.9.1929 Resmi Gazetesinden alıntıyla aşağıda verilecektir. “Bizim diasporamız” (!) denilenlerin öyle bir doymazlığı vardır ki, hem “hepimiz öldük” derler – 1.3 milyondan 1.5 milyonu öldürür – hem de Anadolu’nun yarısını Karadeniz’in Batum – Giresun kısmından Güneyde Mersin Antakya arasını “ölülerimiz için de toprak istiyoruz” diyerek resmen Paris Konferansı’nda isterler ve üstelik o bölgede “Hıristiyan olmayanların (%80) hudut dışı yapılmasını” da isterler. Peki, “burayı kim dolduracak” dersiniz, size derler ki “1.3 milyondan 1.5 milyon öldükten sonra elde kalan 1.2 milyon yaşayanımız var, biz doldururuz... ” Basit bir ifade ile “Ankara’yı verseniz İstanbul’u da istemeye kendilerinde hak görürler” ve – bugün olduğu gibi – hep her şeyi isterler. Bu doyumсуuz talepler sonucunda İsviçre ve Fransa “soykırım inkârını suç sayan” saçma yasaları, Yahudilerin çıkarttıkları yasadan mülhem olarak çıkarttılar. Bu “doyumсуuzluk, Perinçek’e çattı” ve şimdi bu yasaları – Türkler zaten ses çıkarmaz – diyerek çıkaranlar kendilerini büyük bir saçmalık veya hukuk garabeti içinde buldular. Gerçek durumda, dünyada yaklaşık 6 milyar Hıristiyan inanan varken “ben İsa’ya da, Allah’a da, Cennet ve Cehennemine de inanmıyorum, bütün bu kiliseler, mukaddes kitaplar, dualar, ayinlerin aslı yoktur, saçmalaktır, inanmıyorum ve kabul etmiyorum” derse ona kimse bir şey diyemez, çünkü fikrini söyleme hürriyetidir, fakat “Ermeni soykırımını olmamıştır, inanmıyorum” derse suç olabilmektedir.

Davanın ilk açılışında İsviçre’nin AİHM’ye verdiği 2010 tarihli layihadan, İsviçre’nin veya onlara akıl veren diaspora uzmanlarının TEMEL direklerden HABERSİZ olduklarını görünce bu boşluklara vurulması yönündeki uyarılarım sanırım “hukuki temel sağlamlığı nedeniyle” hukukçularca dikkate alınmamıştı. İsviçre’nin yazı ile ifade ettiği boşluklardan bazıları aşağıda vurgulanmaktadır:

“İsviçre hükümeti, İsviçre halkının 25 Eylül 1994’teki halk oylamasıyla kabul ettiği İsviçre Ceza Yasası’nın 261. maddesinin başlangıç kısmında yeterli açıklığın var olduğunu düşünmektedir”.

“İsviçre Hükümeti, uluslararası bir mahkemenin kararını gerektiren ve hudutları dışında, kendisi ile ilişkisi olmayan bir konuda tarih yazmak ve cezalandırmak yetkisini kendinde görmektedir. Nitekim Divandaki Romanyalı Bayan Hâkim

“İsviçre’nin bu yetkiyi nereden aldığını” sorarak İsviçre’nin haddini bilmezliğini yüzüne vurmuştur.”

Soykırım sadece bir uluslararası bir suç olarak kalmamakta – Roma uluslararası Adalet Mahkemesinin Temmuz 1998 tarihli tüzüğü – fakat yasaklanması *jus cogens*’in de bir parçası olmaktadır.

“Roma 1998 Soykırım Konvansiyonunda, “soykırım sıfatı için” çok hassas veri ve ispatlar istenmiş, bunlara uymayanların soykırım olamayacağı tasrih edilmiş ve ayrıca soykırım iddiaları için BM Genel Sekreterine özel bir raportör tayin edilmiştir. OFFICE OF THE UN SPECIAL ADVISE ON THE PFREVENTION OF GENOCIDE (OSAPG) 2004’ten itibaren faaldir. İlk Raportör Juan Menendez Francis idi, bugünkü (Ban ki Moon’nun 2012 yılında tayin ettiği) Raportör Adam Dieng of Spengal’dır. B.M. veya OSAPG’nin resmen kabul ettiği soykırımlar yalnız Nuremberg Mahkemesi kararına dayalı 1945 veya 1948 Yahudi Soykırımı ve gene Uluslararası Mahkeme kararı ile teyitli Rwanda Soykırımıdır. İsviçre hükümeti ya apaçık bir bilgi zafiyetindedir veya B.M. kurallarını saymamaktadır.”

“30 Ekim 1997’de Avrupa Konseyi Bakanlar Komitesi’nin ırkçı nefreti, yabancı düşmanlığını, anti-semitizmi ve her türlü hoşgörüsüzlüğü mahkûm eden tavsiyesi (1997) aynı çerçeve içinde mütalaa edilmektedir. Avrupa Komisyonu, ırkçılık ve hoşgörüsüzlük çalışmalarına karşı Türkiye hakkındaki 3. Raporu’nda, Avrupa Adalet Divanı 17.12.2003 T-346/03 kararının 19’cu maddesi, aşağıda verilmiştir:

“1987’de alınan kararın, sırf siyasi bir açıklama içeren, her an parlamento tarafından tekrar değiştirilebilecek bir doküman olduğunun tespitini yapmak yeterlidir. Bu sebeplerden dolayıdır ki, bu kararın, kararı alanlara karşı hukuki bağlayıcılığı olmadığı gibi, hele diğer davalı organlara karşı da iç bir bağlayıcı hukuki sonuçlar inkişaf ettirmez.”

Görülüyor ki, ne İsviçre Hükümeti, ne akıldaşları ne de bizim cephe, yeterince ödevlerine çalışmamışlardır. Daha ileride daha can alıcı eksikler de vurgulanacaktır.

Bilindiği gibi AİHM kararında davanın esas konusu olan “ifade hürriyetini” temel hak kabul eden beş yargıç Perinçek lehine karar vermiştir. İki yargıç ise, – Ermeni suflörlere uyarak – karşı karar vermişlerdir. Bu iki yargıcın bazı itiraz temel noktaları şunlardır²:

- 1- Yazı İnsan Hakları Beyannamesinin 17’ci maddesin e atıfla başlamaktadır ve İsviçre Hükümetinin “16.12.2003 tarihli soykırımın uluslararası tanımını” kabul ettiğini ifade etmektedir. Yukarıda da gösterildiği gibi, BM veya Uluslararası Yetkili Organ tarafından beyan edilmiş her hangi bir “Ermeni soykırım karar veya referansı yoktur.” Esasen yukarıda anılan 2003 tarihli Avrupa Adalet Divanı kararı, siyasi kurumların bu gibi kararlar vermeye yetkili olmadığını teyit etmektedir.

² Bilgi Notu: Yargıçların itiraz meşruhatları ve bunlara karşı yazarın cevapları İngilizce hazırlanan ayrı bir çalışmada (28 sayfa) mevcuttur. Teferruatlı okumak isteyenlere özel talep üzerine e-postalanabilir. Aşağıda, anılan uzun çalışmadan çok az hususa dokunulmaktadır.

2- Diğer çok büyük ve affedilemez kritik bilgi zühülü de, Cemiyet-i Akvam Genel Sekreteri Sir Eric Drummond'un aşağıdaki mevsuk ve 1.3.1920 tarihli *note verbale*'dir³:

"Page 2: 'Further, in Turkey, minorities were often oppressed and massacres carried out by irregular bands who were entirely outside the control of the central Turkish Government.'"

Bu yazılı belge Türk hükümetlerinin katliamlarda herhangi bir emrinin olmadığını, olayların tamamen "başibozuk çetelerin marifeti olduğunu", en üst makam olarak teyit etmektedir. Bilindiği gibi bazı yollarda ve bölgelerde Kürt ve Çerkez çetecilerin hücumları, sayısız Ermeni gönüllü çetelerin seri katliamları birçok Ermeni yazarın kitabında, kahramanların adları ile verilmektedir (Keri, Murat, Kasap Dro Kanayan, Armen Garo, Antranik vs.). Türk tarafında da beslenememe ve sair mazeretlerle (*köydeki ailelerini merak eden...*) çeteler vardı ve bunların büyük kısmı asker kaçaklardı. Cemal Paşa 1916 da kurduğu Divanı Harplerde Türk-Ermeni-Kürt-Çerkez ayırımı yapmadan çok kişiyi cezalandırdı; çünkü çeteler soygunlarda din-millet ayırımı yapmıyorlardı. Bu tür çatışmalarda 48 jandarma öldü, fakat suiistimaller de oldu. Özellikle Rus Mayıs 1917 devriminden sonra Doğu cephesinde Rus askeri kalmayınca, Ermeni asker ve gönüllüler de geriye çekilirken, Erzincan – Erzurum – Kars hattı üzerinde içinden geçtikleri bütün köyleri yaktılar ve içindekileri istisnasız öldürdüler. Bu hususlar General Harbord, Yüzbaşı Niles ve ayrıca olayları yaşayan bir Hollanda gazetecisinin makalesinde ve başka belgelerde yazılıdır.

- Anlaşılan Cemiyet-i Akvam'dan bihaber olan ve "tarih çarpıtan/atlayan" yargıçlar, Ermeni delegasyonun 1923'te Lozan Konferansında Cemiyet-i Akvam'a verdikleri 2.2.1923 tarihli yazıda (ülkelerini göstererek) 700.000 Ermeni muhacirin hayatta olduğunu bilmemektedirler.
- 1.3.1914 tarihli müşterek Ermeni-Fransız Toprak Tevzi Komisyonu raporuna göre Osmanlı İmparatorluğu hudutları içinde 1.280.000 Ermeni vardı ve bunun 600.000'i Doğu vilayetlerdeydiler. Gene Cemiyeti Akvam kayıtlarına göre savaş başlayınca en az 200.000 Ermeni kendileri Rus tarafına geçmişlerdi⁴. Prof. Justin McCarthy, "1914 – 1923 yılları arasında her türlü sebepten dolayı" Ermeni kaybını 584.000 olarak vermektedir. Bu rakam matematiksel ve belgesel – hata hariç – mevsuk ve inandırıcıdır.
- Evet, yaklaşık 584.000 Ermeni vatandaşımız muhtelif sebeplerle ölmüştür⁵. Şimdi bu 584.000 kişinin nerede, ne vakit ve nasıl öldüklerini inceleyelim:
 - a) Ermeni tarihçi A.A. Lalaian ve Sovyet Resmi Tarih belgelerine göre, 1918 Haziran – 1920 Aralık 30 aylık Ermeni Cumhuriyeti devresinde "açlık ve hastalıktan 195.000 Ermeni Ermenistan'da kendi hükümetlerinin idaresinde ölmüştür." (Ermeni halkın

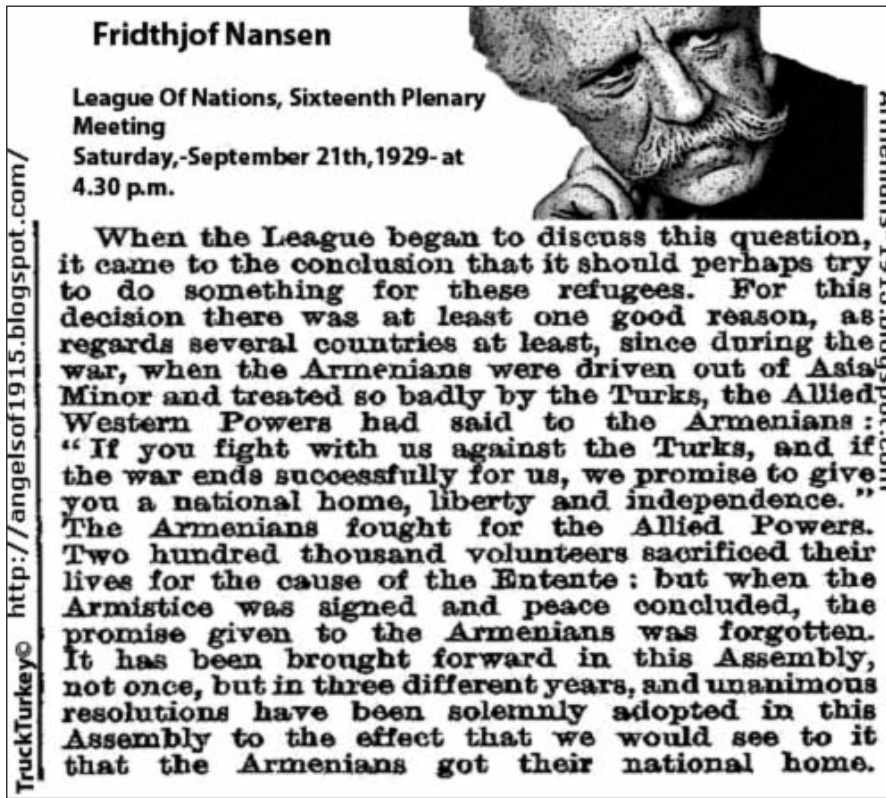
3 İlaveten, Türkiye'de azınlıklar sıklıkla baskı altına alınmışlardı ve katliamlar, merkezi Türk hükümetinin kontrolünün tamamen dışında olan başibozuk çeteler tarafından işleniyordu.

4 ABD Senato-Kongre raporunda bu sayı 500.000'dir.

5 Bunun üstünde olan rakamlar kafadan uydurmadırlar, aslı ve ispatları yoktur.

% 22'si, aynı devrede Müslümanların % 77'si, Kürtlerin % 98'i Ermenistan'da yok olmuştur). Bu ölümler, (%98'i Hıristiyanlara verilen) ABD yardımları ve Sovyetlere geçtikten sonra Rus gıda yardımları olmasaydı daha yüksek oranda olacaktı. Türk askeri kışlarında, hastalık ve kaçaktan dolayı bazı yerlerde zayıf % 30 civarındaydı.

- b) Diğer kritik bir tarih bilgi boşluğu, Cemiyet-i Akvam'ın (21.9.1929) Resmi Gazetesinde çıkan alttaki haberin bilinmemesidir. İsviçre veya yargıçlar asla Ermenilerden bazılarının isyan ettiklerini, ordu hatlarını arkadan sabote ettiklerini belirtmez. Tümü zavallı ve müdafaasız sivillerdir ve belirtilmeyen nedenlerle aniden öldürülmüşlerdir. Hâlbuki belge özetle diyor ki:



"... Batılı Güçler Ermenilere dediler ki "Bizimle beraber Türklere karşı savaşırsanız ve savaşı kazanırsak size milli bir yurt, hürriyet ve bağımsızlık vermeyi vaat ediyoruz". Ermeniler Batılılar için savaştılar. İki yüz bin Ermeni Batılı Güçler için hayatlarını feda ettiler; fakat ateşkes imzalandığı ve sulh yapıldığı vakit Ermenilere verilen sözler unutuldu."

Bu en resmi ve yetkili yazının tarihsel geçerliliğine ve doğruluğuna kim nasıl karşı gelebilir?

Yargıçların itiraz yazıları daha sonra Ermenilerin verdikleri ders ile saçma saptırmalarla "soykırımı" ispat etmeye çalışmaktadır. Örneğin; Britanya-Fransa-Rusya'nın 15.5.1915 tarihli ve Osmanlıyı suçlu tutacağını beyan eden ihtarnamesini belge olarak sunmaktadır. Sanki

savaşta düşmandan dostluk beklenebilirmiş gibi. Bu zatlar da kestirme tarih yazacaklarına biraz – mesela Morgenthau hatıratını – okumuş olsalardı şu basit gerçekleri öğrenebilirlerdi⁶.

- Fransız-İngiliz donanması 17 Mart'ta Çanakkale'yi topa tuttuğu zaman, hastane ve sivil evleri savaş kurallarına rağmen hariç tutmadı, ne varsa hepsine istisnasız ateş ettiler.
- Alman Generali Bronsart von Schellendorf bir yazı ile bunu Nisan ayında basına şikâyet etti.
- Bombardıman hedefleri değişmeyince, Enver Paşa Morgenthau'ya haber vererek ve onun karşı gelmesine rağmen yüz kadar sivil İngiliz ve Fransız'ı cepheye top hedeflerine yolladı.
- Haberler İngiliz ve Fransızlara gidince biraz yola geldiler fakat 15.5.1915 tarihli blöf name ile güya daha başlamamış olan soykırımı ihtar ettiler.

Başka bir aleni tarih saptırmacılığı, Yargıçların "Nemrut Mustafa'nın kurduğu divanı - harp mahkemesinin 5.7.1919 tarihli idam kararlarını soykırım delili olarak göstermek hafifliğidir. Haliyle onlara ders veren Ermeniler, işgal altındaki Osmanlı (Tevfik Paşa) hükümetinin, İngiliz Komiseri atlatarak *note verbale* ile" 1919 Şubat başlarında İsveç, İsviçre, İspanya, Danimarka ve Hollanda'dan tarafsız mahkeme divanı için ikişer yargıç istediğini, bu ülkelerin İngiltere'ye danıştıktan sonra bu talepleri yazılı geri çevirdiklerini söylemezler. Yazılar ortada; inkâr edilemez. Bu olay üzerine Tevfik Paşa istifa ettirilir, yerine Damat Ferit (emireri) Sadrazam olarak geçer ve bir taraftan "Kürt Mustafa Divanı" kurulurken diğer taraftan 144 Osmanlı eşrafı tutuklanarak Malta'da mahkeme edilmek üzere iki yıldan fazla enterne edilir. Fransa bu işe hiç katılmaz. Kraliyet Savcısı bu defa suçlamak için elle tutulur sağlam delil ister, iki yılda her taraf aranır taranır, hiçbir tutarlı belge bulunamaz ve sonuç "iddianame bile hazırlanmadan" 144 şüpheli eşraf Türkiye'ye iade edilir ve bunların bir bölümü Mustafa Kemal'e katılır. Tabiatıyla bunların işine gelmediği için Malta hukuk skandalı da pek anılmaz. İsviçre tarafı şurada burada "Ermeni soykırımının Enternasyonal evren tarafından kabul edildiğini" ve Avrupa Konseyi'nin de bunu 24.4.1998'de onayladığını yazarlar.

Cemiyet-i Akvam'ın ne olduğunu ve önemli tarihi belgeleri bilmeyeceksin, Avrupa Adalet Divanı 2003 Kararını yok sayacaksın sonra "Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi" gibi bir üs merci adına bilgi yerine, yetersizliğini sergileyeceksin. Bütün bunlar, Türk tarafı da bunları daha önce bilmek istemediği veya avukatlar "bilmediğime dokunmam, davamız hukuken yeterli ve sağlamdır" dedikleri için tamamen boş verilmiş, iki kez fırsat varken bu çiviler çakılmamıştır.

Diğer tipik bir saçmalık, hudutları çizilmemiş, Vahdettin tarafından da tasdik edilmemiş ve Millet Meclisi hükümeti tarafından da peşinen ret edilen Sévres "Barışı"nın 230'cu maddesindeki "harp suçlularının cezalandırılması paragrafının kanıt olarak" gösterilmesiydi.

Sévres "Barışı"nın hudutları Washington'da ancak 22.11.1920 tarihinde çizildi. Daha bunlar Avrupa'ya gelmeden Ermenistan "*Sévres barış şartlarını da ret ederek*", 2.12.1920'de Gümrü

6 Olayların şahidi Associated Press muhabiri George A. Schreiner o cepheye bulundu.

Barışını imzalamadı mı? Doğrusu yüksek mevkilerde olan bazılarının, kendi bilgileri olmaksızın başkalarına güvenerek papağan gibi hareket etmeleri, parodiler doğurabilmektedir.

Diğer büyük bir bilgi boşluğu veya dünyayı aptal sanmanın örneği, bu yargıçların Berlin’de sokak ortasında arkadan öldürülen Talat Paşa’nın katili Tehlirian’ın 3.6.1921 günü Alman Mahkemesi’nin parodi duruşması ve “*geçici şuur kaybı ile ne yaptığını bilmeden*” işlediği cinayetten tahliyesi idi. Mahkeme neredeyse zorla katili serbest bıraktı, Alman Generali von Schellendorf şahit olarak yazılı olduğu halde çağrılmadı. Duruşmanın en sonunda savcı bile “Alman imajının bozulmaması için beraat” talep etti. Aslında bu mahkeme Almanya için öyle bir hukuk ayıbıdır ki, konu hakkında yaptığım 12.000 kelimelik bir çalışmayı, daha önce Perinçek davasını yazan Cambridge Journal of International and Comparative Law (CJICL)’a Ata Atun ile ortak yolladık. Okuduktan sonra içeriğini beğenmediler ve iade ettiler. Dostum Ata Atun sanırım sekiz ayrı akademik yayına koydurdu⁷.

28.1.2015 AİHM Üst Kurul Duruşması Hakkında Yorumlar⁸:

Konuşmalar canlı olarak – farklı lisanlarda – anında yayınlanmış ve İngilizce – Fransızca’ya spontane tercüme edilmiştir. Konuşmaların bazılarının yazılı metinleri kısmen mevcuttur⁹.

Tarafsız bir seyirci-dinleyici aşağıdaki kısa yorumları yapabilir.

Türk tarafının Doğu Perinçek ile avukatı Mehmet Cengiz tarafından yapılan Türkçe konuşmaları çok net ve kapsamlıydı. Dava konusunun insan hakkı olan “fikir ifade hürriyeti” olduğu, iddia edildiği gibi ırkçılık ve nefret ile hiçbir ilginin bulunmadığı kanıtları ile anlatıldı¹⁰.

Türkiye Cumhuriyeti’ni temsil eden avukat da fevkalade veciz bir şekilde “Perinçek’in düşüncesini beyanda hür olduğu, İsviçre’nin yaptığı uygulama ve tefsirin hatalı olduğunu” hukuk dili ile vurucu anlattı.

İsviçre’deki Türk Federasyonu avukatı Prof. Laurent Pech de Fransızca konuşarak gayet net ve ayrıntılı ifadelerle davanın hukuken tutarlılığını, İsviçre tarafından ileri sürülen nedenlerin hukuken geçerli olmadıklarını ve 1915 olayları hakkında İsviçre mahkemelerinin soykırım kararı vermeye yetkisini sorguladı. Prof. Pech de tamamen davanın dar konusu içinde tutarlı ve hukukî görüşlerini, dinleyenleri tatmin edici bir belagat ile anlattı veya okudu. Prof. Pech de dar konu içinde kaldı, aleyhteki oylara veya Ermenilerin saptırma/rivayet iddialarına cevap vermedi.

7 Ayrıca, “[doğrucu Ermenilerin sitesi](http://armenians-1915.blogspot.com/2014/07/3478-talaat-pashas-murder-1531921.html)” bunu yayınladı; dileyen oradan okuyabilir ve baskı alabilir; <http://armenians-1915.blogspot.com/2014/07/3478-talaat-pashas-murder-1531921.html>. [Erişim tarihi: 18.02.2015]

8 Video olarak yayımlandı.

9 Bağlantıda bu konuşmaların önemli bir bölümü yazılı olarak verilmektedir. Ayrıca konan fotoğraf da, “Perinçek grubunun neşesini” göstermektedir: <http://armenians-1915.blogspot.com/2015/01/3527-Giordano-Bruno-Was-WitchHunted-Burnt-After-Criticizing-Established-Opinions.-No-Freedom-If-Opinions-Prejudices-Cannot-Be-Discussed-by-Perincek.html>. [Erişim tarihi: 18.02.2015]

10 Önceki kararda aleyhte verilen oylara veya Ermenilerin katliam v.b. iddialarına, konu dışında olduğu için cevap verilmesine gerek görülmedi.

İsviçre'nin avukatı Fransızca yaptığı konuşmayla, temelden saçma olan davaya hukuken bir haklılık kazandırabilmeye gayret etti, fakat ifadeler kesik ve tereddütlü idi. Avukatlar, aslında haklı olmadıklarını bile bile, İsviçre'nin kararında haklı olduğunu mahkeme heyetine anlatmaya çırpındılar. Örneğin, soykırımı kabul eden ülkeleri kanıt olarak saydılar. Gene soykırım inkârını, insanlığa karşı işlenen suçlardan sayarak cezalandırılmasına ait maddeyi vurguladılar. Ayrıca cezalandırma sayesinde "vahşetlere maruz kalanların aile ve akrabalarının da, insanlık onuru adına, itibar ve şereflerinin iade edilmiş (?) olacağı" nı vurguladılar.

Divan üyelerinden bir hanım yargıcın İsviçre'ye bu tür bir soykırım yasası veya kararı yetkisini nereden aldıklarını sorgulaması, İsviçre'yi makul bir cevap vermekte apaçık zorladı ve davada uluslararası değil, kendi iç hukuk tefsirlerine öncelik verdikleri bir kez daha kanıtlandı.

Ermenistan ekibinin performansı, her yönü ile felâket derecede başarısızdı. Ekibin başı Bay Costanian, dava konusu "ifade hürriyeti" hakkında konuşacağına 1915 de katliam, soykırım, Ermenilerin esir alındığından, isim değiştirdiklerinden ve sair davanın konusuyla hiçbir ilişkisi olmayan dramatize olaylardan bahsetti.

Ermenistan takımının yıldız avukatı, hem Avustralya hem de İngiliz tabiiyetli, İngiltere'nin İnsan Hakları Savunucusu, Kraliçenin Danışmanı, Geoffrey Robertson idi. Robertson, Londra'da meşhur Gulbenkian ailesinin siparişi üzerine 2009'da bir kitap yazmış, İngiltere Parlamentosunu "soykırımı neden kabul etmiyorsunuz" diye sorarak basında ses verecek bir tarzda zorlamıştı. İngiliz hükümet sözcüsü "henüz böyle bir karar yok, bekliyoruz" diyerek ağır hücumu def etmişti. Bilindiği gibi Londra'da Gomidas Enstitüsü başkanı tarihçi Ara Sarafian, Türk arşivlerinde aylarca bulundu, Türkçe ve konuyu çok iyi bilir fakat görevi nedeniyle İngiltere'de "soykırım bandosunun" başı sayılabilir. Robertson şöhretini bir kenara bırakıp Sarafian'a danışsaydı, bunca hata ile malul bir kitap yazmış olamazdı. Bu hatalar kitabının cevabını 2009'da sığağı sığağına yazmak teklifim, maalesef hiç destek bulmadı; buna rağmen birkaç yıl sonra Londra'daki Atatürkçü dernek üyelerinin "imece gayretleri" ile 2011 yılında "*Twisted Law versus Documented History*" cevap kitabı yazılarak 30 Kasım 1913'te Londra'da bir Üniversite salonunda tanıtımı yapıldı. Yaklaşık 70 yabancı Elçilik (Ermenistan ve TC dâhil) tanıtıma davet edildiler. Her birine davetiye eki olarak kitap da sunuldu. Toplantımıza resmi TC kurumlarından bir katılım olmadı fakat Robertson tarafından görevlendirilen iki avukat katıldı ve 8 sayfalık bir karşı beyan yazısını dağıtım için getirdiler. Olayın ve belgelerin ayrıntıları ile video internette dünyaya açıktır. Robertson beyannamesinde hakkımda şu iltifatları yapmıştı: "cahil – kötü niyetli – dürüst değil - gülünç – havlayan – aptal – acımasız – şarlatan".

Robertson bu defa daha kalın bir kitap yazdı ve bunu 2014 Kasım sonunda Avustralya'da Başkent Canberra'da dört dördlük bir programla yabancı delegasyonlara tanıttı ve dünyaca bilinen ününü katladı. Ne var ki "*An Inconvenient Genocide – Who Now Remembers the Armenians*" veya Türkçe olarak "*UYGUNSUZ BİR SOYKIRIM – Ermenileri Şimdi kim Hatırlıyor*" isimli kitabın yalanı daha adından başlamaktadır. "Kim Ermenileri Hatırlıyor", sözü Hitlerin kullandığı iddia edilen fakat kesinlikle kullanmadığı, aklından Ermeni kelimesinin hiç bir vakit geçmediği ve yalan olduğu birkaç sağlam kaynak (*Nuremberg Mahkemesi, belgenin Almanca belgenin Alman daktilosunda yazılmadığı ve en son ABD ordu arşivi*) tarafından saptanmıştır.

Bu ünlü avukatın da savunacağı fazla bir dayanak yoktu ve bu nedenle dava konusu dışında hakaretamiz tabirlerle Perinçek'i küçültmeyi yeğledi. Perinçek'in "ırkçı-nefretçi" olduğu iddiasının tutar tarafı yoktu. Talat Paşa'nın Osmanlı Hitler'i olduğu saçmalığı ithamı açık bir çaresizlikti. Savunmasının sonu tam bir fiyaskoydu, şöyle demişti:

"Perinçek Yunanistan'a gitti, onu sokmadılar... - gidenler Perinçek'in kendisi değil arkadaşlarıydı... Bunu dahi bilmiyordu - Kendisi "soykırım inkâr müşterisidir" (?). Avrupa'da onu mahkûm edebilecek ülke aramakta ve yalancı tarihi göstermektedir. Ona İngiltere'de can sıkıcı davacı bir böcek denilirdi. Bu nedenle mahkemenin onun beyanına adli, tarihî ve siyasî değer vermesi saçmalaktır."

Ünlü Geoffrey Robertson'dan sonra söz alan Bayan Clooney ise saçmalıklara yenilerini katarak dava konusu "ifade hürriyetinden" söz edeceğine, "bir milyon Ermeni'nin katledildiğini ve bunun soykırım olduğuna çok fazla kanıt olduğundan" bahis etti. Lâf arasında, (aykırı karar veren yargıçların da bu konuyu belirtirken yazdıkları gibi) bunun arkasında özel yok etme niyetinin var olduğunu söyledi¹¹. Arkadan, insanların hayvan vagonlarında nakledildiklerini, temerküz kamplarında tutulduklarını ve hatta Fırat Nehrinin kırmızı aktığını söyledi. Osmanlı'da temerküz kampları hiç olmadı, kampların etrafı açıktı, nöbetçi yoktu. Bunlar ya yollarda aktarma- dinlenme kampları veya geçici yaşam kamplarıydı. Bayan Clooney konu ile ilişkisi olmayan (ve parayı veren Ermenilerin ona kopya verdikleri) çok duyulan iddiaları tekrarladi. Sonunda mahkeme başkanı sözünü bağlamasını talep etti.

Davanın özü hukuk bakımından baştan sonra Doğu Perinçek'in lehinde idi. Karşı taraftakilerin, laf cambazlığı dışında fazla tutunacak mesnetleri yoktu ve mahkemede şaşırtıcı yeni kanıtlar üreteceklerine, eskilerini tekrar öne sürdüler. Yetersiz ve baştan sona hukukî temel ve mantık boşlukları içinde oldukları görüldü; sadece bocalayabildiler.

Türk tarafı, mahkemenin beklentisine uyararak konu dışına – Ermenilere cevap vermek için dahi – çıkmadı; hem hukuk kurallarına hem de disiplin ve sürelere mükemmel uydu. Bu durumda mahkemenin ilk kararı onaylaması kaçınılmazdır. Fakat üst kurul önceki kararı onaylasa da, Ermeni soykırım iddialarının duracağını beklemek bence hayaldir.

Öncelikle alınacak karar, soykırım olup olmadığı hususuna dokunmamaktadır. Kişinin serbest irade beyanı kapsamında, "soykırımı inkâr için" yapılmış mantıksız istisnayı kaldırmaktadır. Resmen "soykırım olmamıştır" tarzında bir karar olmadığına göre, bu "cambaza bak" çağırışları devam edecektir, çünkü "cambaza bakılmazsa" ve bakanlar cambazlara inanıp bahşiş vermezse, bunca personel işsiz, gelirsiz kalır. Hükümet yöneticileri de, lobiciler de, bu türkünün devam etmesini tercih ederler. Belki Türkler lehine birazcık geçici puan alınır; fakat yeni buluşlar ve tam seferberlik içinde canlanıp "bekle – gör – sabret" sistemini tercih edenleri kısa zamanda tekrar bunaltırlar; "bizim diasporamız" diyenlere de gülüp geçerler veya tersine istifade ederler.

Ermeni tarafı B.M. özel Soykırım Raportörünü ve "soykırımı tanıttırma formalitelerini" bilmiyor

¹¹ Hatırlatma: Eğer aykırı oy verenlerin kararlarına da cevap verilmiş olsaydı veya Cemiyeti Akvam'ın 1.3.1920 ve 21.9.1929 belgeleri ve diğerleri önceden ibraz edilmiş olsaydı her halde böyle bir bahane söylenmiş olmazdı.

mu? Bilirler, fakat hiçbir zaman hukuk yoluna gidemezler, ellerinin boş olduğunu ve arşivleri açarlarsa sabıklarının çığ gibi döküleceğini bilirler. Binaenaleyh, "soykırım bisikletinin ayakta olması ve tekerleğinin dönmesi" hayat meselesidir.

Önceki kararda, aleyhte oy veren iki yargıcın Ermeni diasporası tarafından eğitildiğinde şüphe yoktur. Ermeni diasporası, dostları veya yararlananları, bu defa 14 yargıcı etkilemek için denemede bulunmayacaklar mı? Deneyecekleri kesin de, kaç kişiden yüz bulup bulamayacakları belli değil. Fakat bir oturuma girmeleri için Robertson ve Clooney'e çuval ile ödeme yapanların, diğer kanalları da ısrarla yoklayacakları tahmin edilmelidir. Onlara sonradan "tutamak olacak" tek aleyhteki oy veya "kararı birazcık gölgeleyebilecek bir cümle için" fedakârlıktan kaçınmayacaklardır. Bu bağlamda, "konu dışına sakın çıkmayın" diyen ve şimdiye dek dedikleri harfiyen uyulan bizim hukukçular, hatırlatmalara rağmen kale almadıkları "sair uydurma vahşet hikâyelerine" atıf yapılarak bir cümle eklenirse, kimin ne diyebileceği doğrusu merak edilir!

Karşımızdakiler modern ve medeni kılıklı süper kibar ve becerikli "katil, hırsız, dolandırıcı ve asaletli bağış tahsildarlarıdır". Hafife alınacak veya görünür hiçbir kusurları yoktur. Bazı durumlarda, karşınızdaki "yedi canlı ise" normal bir şekilde öldürmek yetmeyebilir. Örneğin denilir ki "vampirler ölseler de dirilirler ve onları ebediyen öldürmek için (*masasına göre*) fırsat olunca kalplerine tahta kazık çakmak lazımdır".

Mücadele daha da çamurlaşarak devam edecektir. Bugüne dek, bizim cephemizde görülen güç dağınıklığı, güvensizlik ve teşkilâtsizlik kuru hamasetle tedavi edilemez. Daha rakibimizin ağı ve mafya gücü hakkında hiçbir şey bilmediğimizden, "falani maaşa bağlayarak veya iki çocukça lafla soykırım canavarını yok edebileceğimizi" sanmak hatasında ısrar etmekteyiz.

Son söz: Kişisel görüşümü tekerleme ile tatlıya bağlayalım: **Gökten üç elma düştü, biri bu yazıyı yazana, diğeri bunu okuyana ve üçüncüsü de "bunlar dert değil" deyip aldırmanana!** Sözümüz genel olarak Ermenilere – hele Türkiye'den olanlara – değil, onların da şarlatan maceracılarıdır. Yoksa hayatımda çok Ermeni ile dostluğum oldu ve eğrisine hiç rastlamadım.



Kapanış Konuşması (E. Büyükelçi Ömer Engin LÜTEM)

Başkent Üniversitesi Hukuk Fakültesi Dekan Yardımcısı Prof. Dr. Sadi Çaycı, AVİM Başkanı Emekli Büyükelçi Alev Kılıç ve Şükrü Server Aya'ya teşekkür ederim. İfade ettikleri fikirlerin, İsviçre-Perinçek davası hakkındaki önemli hususların açıklanmasının yanında, Türk-Ermeni ihtilafı bağlamında önümüzdeki süreçte karşımıza çıkması muhtemel olan benzer mahkeme süreçlerinin olası nitelikleri hakkında fikir sahibi olma anlamında da önemli olduğuna inanıyorum.

İsviçre'ye karşı Perinçek davası hakkında unutulmaması gereken en önemli nokta bu davanın bir ifade özgürlüğü davası olmasıdır. Özellikle, fikir ve ifade özgürlüğünü savunan kişiler için çok önemlidir. Öyle ümit ediyorum ki, temyiz mahkemesi AİHM'nin ilk kararını onaylayarak ifade özgürlüğünü engellemek isteyen çevrelerin çabalarını boşa çıkartır ve Avrupa'yı Avrupa yapan en önemli değerlerden birinin savunulması yönündeki görevini yerine getirmiş olur. Bununla ilgili olarak şunu da ifade etmek isterim ki, Perinçek davası tüm dünyaya kimin özgürlüklerin yanında kimin bunların baskılanması taraftarı olduğunu göstermiştir. Elbette ki, bunu fark etmek istemeyen ve eski nakaratları tekrar eden kişiler olacaktır.

Bu davanın bazı başka önemli anlamları da vardır. Bunlardan biri, AİHM'in 2013 tarihli kararında geçen 1915 olaylarının niteliğine dair genel bir mutabakatın olmadığı ve bunun olmasının pek de mümkün olamayacağıdır. Bu Ermeni taraftarlarının 'soykırımın olgusalılığı' iddialarına karşı çok önemli bir görüştür.

İkincisi, mahkemenin yapması gerekeni yaparak, bilinçli veya bilinçsiz bir şekilde göz ardı edilen, soykırımın hukuki bir deyim olduğu gerçeğini gerekçeleri arasında ifade etmesidir. Hukukun kendine has bir mantığı ve prosedürü vardır. Demagojinin bu mantık ve prosedürde yeri yoktur. Bu nedenle soykırım iddiasında olanlar iddialarında samimilerse demagojiyi bırakarak hukukun gerektirdiği argümanlarla, hukuki süreçler içinde, iddialarını savunmalıdırlar. Şimdiye kadar bunun yapılmamış olduğunu gözlemliyoruz.

Üçüncüsü, AİHM kararı çeşitli parlamentolar ve sivil toplum kuruluşu olarak tanımlanabilecek oluşumların 'soykırım' hakkındaki 'kararlarının' hukuken hiçbir anlam ifade etmediğini bir kez daha göstermiştir. Ancak, bu söz konusu 'kararların' siyasi anlamı olmadığı demek değildir. Aksine, bu tip olayların çok önemli siyasi anlamları vardır. Bunlar bizlere 'soykırım' meselesinin altında yatan siyasi saiklere işaret etmektedir.

Dördüncüsü, AİHM kararı 'Ermeni soykırımı' ile Yahudi Holokost'u arasında çizilmeye çalışılan paralelin imkansızlığını göstermiştir. Bunun da, 'soykırım' meselesinde demagojinin ne denli büyük bir rol oynadığı hatırlandığında ne denli önemli olduğu anlaşılabilir.

Burada bulunan herkese bu toplantıya katıldıkları için teşekkür ederim.

İyi akşamlar

Perinçek-İsviçre Davasının Kronolojisi

7 Mayıs, 22 Temmuz ve 18 Eylül 2005

Doğu Perinçek, Lozan ve Bern'deki çeşitli konferanslarda 1915 olaylarının "soykırım" olarak nitelendirilemeyeceğini belirtmiştir.

15 Temmuz 2005

"İsviçre-Ermenistan" Derneği, İsviçre Ulusal Konseyi'nin 67'ye 107 oyla kabul edilen 16 Aralık 2003 tarihli kararına atıfta bulunarak Perinçek hakkında suç duyurusunda bulunmuştur. Atıfta bulunan karar şu şekilde yazılmıştır: "Ulusal Konsey 1915 Ermeni soykırımını tanımaktadır. Ulusal Konsey, Federal Konsey'den bunu not etmesini ve tutumunu olağan diplomatik yollarla bildirmesini talep eder." Federal Konsey bu kararın lehine olmamıştır.

7 Mart 2007

Doğu Perinçek'in avukatı Laurent Moreillon, mahkemeye yazdığı mektupta şunları talep etmiştir: 1) 1915 Ermeni sorunu ile ilgili olarak katliam/soykırım durumu hakkında adli soruşturmayı genişletmeye yönelik bir karar alınması. 2) Bahsedilen trajedi hakkında asıl koşulların daha kapsamlı bir incelemesini yapmak için Birleşmiş Milletler'den gerekli belgelerin istenmesi. 3) Bu tarihi sorun ile doğrudan veya dolaylı olarak ilgilenmemiş tarafsız uzmanlardan mahkememin görüş alması. 4) İmkânlar ölçüsünde 1915 Ermeni sorunu hususunda koşulları saptamak için Avusturya, Macaristan, Osmanlı, Çarlık Rusya'sı ve Ermeni arşivlerinden uzmanlar aracılığıyla mahkemenin görüş alması. 5) Mevcut tarihi çalışmalar ve tarihçilerin tutumu ile ilgili soruşturmanın genişletilmesi hakkında karar alınması.

9 Mart 2007

Mahkeme, Doğu Perinçek'in ifadelerinin ırkçı eğilimler içerdiğini ve 1915'te saldırıya uğrayanların Ermeniler değil, Türkler olduğunu ve dolayısıyla Ermenilerin de soykırım yaptığını söylediğini tespit etmiştir. Mahkeme, ayrıca, Ermenilerin Osmanlı İmparatorluğu tarafından katliamının uzun zamandır soykırım olarak kabul edildiğini, mahkemenin Ermenilerin Birinci Dünya Savaşı öncesi ve sırasında neler yaşadığı konusunda bir hüküm vermek zorunda olmadığını ve "Ermeni Soykırımının" Yahudi Soykırımı ile mukayese edilebileceğini belirtmiştir.

Lozan Polis Mahkemesi, İsviçre Ceza Kanununun mükerrer 261. maddesinin 4. fıkrası uyarınca Perinçek'i ırk ayrımcılığından suçlu bulmuş ve 90 günlük hapis cezasına ve 100 İsviçre Frank'lık para cezasına çarptırmıştır. Ayrıca, mahkeme Perinçek'in İsviçre-Ermenistan Derneği'ne 1000 İsviçre Frangı manevi tazminat ödemesine ve mahkeme masrafları için 10.000 ödemesine karar vermiştir. Buna ek olarak, Perinçek'in 5.873,55 İsviçre Frangı olan tüm dava masraflarını ödemesine karar verilmiştir.

12 Mart 2007

Doğu Perinçek'in avukatı bu karara karşı temyiz başvurusunda bulunmuştur. Öncelikle kararın iptalini ve özellikle incelemenin durumu ve Ermeni sorunu konusunda tarihçilerin konumuna ilişkin ek soruşturma yapılmasını talep etmiştir.

13 Haziran 2007

Vaud Kantonu Ceza Temyiz Mahkemesi, Lozan Polis Mahkemesi'nin kararını onaylamıştır.

Mahkemenin bu kararı üzerine Perinçek, kendisinin beraati ve hukuki ve cezai bakımdan her türlü mahkûmiyetinin iptali yönünde tashihini talep etmek amacıyla Federal Mahkemeye temyiz başvurusunda bulunmuştur. Perinçek, bilhassa İsviçre Ceza Kanunu'nun mükerrer 261. maddesinin 4. fıkrasının uygulanması ve temel hakların ihlali açısından şikayetçi olmuş ve mahkemelerin 1915 olaylarının soykırım olarak nitelendirilmesine imkân veren koşulların gerçekliğine ilişkin olarak yeterli bir soruşturma yapmadıklarını belirtmiştir.

12 Aralık 2007

Federal Mahkeme kararında Perinçek'in temyiz başvurusunu reddetmiştir.

10 Haziran 2008

İsviçre mahkemelerinde temyiz yolu tükenen Perinçek, Avrupa İnsan Hakları Sözleşmesi'nin 10. maddesi uyarınca ifade özgürlüğünün İsviçre mahkemeleri tarafından ihlâl edildiği gerekçesiyle Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi'ne temyiz başvurusunda bulunmuştur. Perinçek, bilhassa Bern-Laupen Mahkemesinin aynı konuyla ilgili önceki kararına atıfta bulunarak İsviçre Ceza Kanunu'nun mükerrer 261 maddesinin 4. fıkrasının uygulamada yeterince öngörülebilir olmadığını ve mağduru olduğu ifade özgürlüğü kısıtlamasının "demokratik bir toplumda gereklilik" arz etmediğini ileri sürmüştür. Bunlara ilaveten, İsviçre mahkemelerinin Avrupa İnsan Hakları Sözleşmesi'nin şu maddeleriyle çeliştiğini belirtmiştir: adil yargılanma hakkına ilişkin 6. madde, kanunsuz ceza olmayacağına ilişkin 7. madde, ayrımcılık yasağına ilişkin 14. madde, hakların kötüye kullanımının yasaklanmasına ilişkin 17. madde, hakların kısıtlanmasının sınırlarına ilişkin 18. madde. Ayrıca Sözleşme'nin 40. maddesinin iç tüzüğünün 60. maddesi uyarınca uygulamaya konmasını ve manevi zararlarının adil tazmini talep etmiştir.

18 Ocak 2011

İsviçre Adalet Bakanlığı, Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi'ne(AİHM) sunduğu savunmasında, İsviçre Mahkemesi'nin kararının Avrupa İnsan Hakları Sözleşmesinin şu maddelerine uygun olduğunu vurgulamıştır: 10. maddenin 2. fıkrası ve 17. madde. Bunlara ek olarak, İsviçre

Hükümeti ulusal mahkemelerin takdir hakkına vurgu yapmış ve Doğu Perinçek'in Avrupa İnsan Hakları Mahkemesine yaptığı başvurunun reddedilmesini talep etmiştir.

15 Eylül 2011

Türk hükümeti üçüncü taraf sıfatıyla görüşlerini yazılı olarak iletmiştir. Türk hükümeti ifade özgürlüğünü savunmak amacıyla davaya müdahil olduğunu belirtmiştir.

17 Aralık 2013

Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi, Perinçek-İsviçre davasında Avrupa İnsan Hakları Sözleşmesi'nin "ifade özgürlüğüne" ilişkin 10. maddesinin ihlal edildiğine hükmetmiştir.

11 Mart 2014

İsviçre Federal Adalet Ofisi, 11 Mart 2014'te yazılı bir açıklama yayınlayarak İsviçre'nin AIHM kararına itiraz etmeye ve davayı AIHM Büyük Daire'sine taşımaya karar verdiğini açıklamıştır.

AVİM Konferans Kitapları

- REGIONAL INTEGRATED TRANSPORT CORRIDORS PROJECT
- ADDRESS BY H.E. AMBASSADOR NACİ KORU, DEPUTY MINISTER OF FOREIGN AFFAIRS OF THE REPUBLIC OF TURKEY AT CENTER OF EURASIAN STUDIES
- A GENERAL LOOK AT ASIA AND TURKEY'S PRIORITIES
PROSPECTS AND PRIORITIES OF TURKEY IN ASIA
- AVRASYA PERSPEKTİFLERİ: KAZAKİSTAN VE TÜRKİYE'DEN BAKIŞ
- CAUCASUS AND AZERBAIJAN
- SOUTH EAST EUROPE, THE BALKANS: PROSPECTS FOR THE REGION
- TURKISH-ARMENIAN DIALOGUE
- TURKEY'S AND TAIWAN'S OUTLOOK ON EURASIA-PACIFIC
- TURKEY-IRAN: REGIONAL COOPERATION IN AN EVOLVING EURASIAN GEOGRAPHY WITH A FOCUS ON THE CAUCASUS AND CENTRAL ASIA
- TÜRKİYE-İRAN: AVRASYA COĞRAFYASINDA KAFKASLAR VE ORTA ASYA ODAKLI BÖLGESEL BİR İŞBİRLİĞİ
- THE ARMENIAN-AZERBAIJANI NAGORNO-KARABAKH CONFLICT:
A THREAT TO REGIONAL PEACE, SECURITY AND NEIGHBORLY RELATIONS
- ERMENİSTAN-AZERBAYCAN DAĞLIK KARABAÇ İHTİLAFI:
BÖLGESEL BARIŞ VE GÜVENLİĞE VE KOMŞULUK İLİŞKİLERİNE BİR TEHDİT
- REGIONAL COOPERATION POSSIBILITIES AND
PROSPECTS FOR THE FUTURE IN THE CAUCASUS
- THE 'SOCIOLOGICAL TURN' OF TAIWAN-CHINA RELATIONS
- TAYVAN – ÇİN HALK CUMHURİYETİ İLİŞKİLERİNDE SOSYOLOJİK DÖNÜŞÜM